

မိုးနီလွင်

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ခရမ်းကွန်ရောင်းခြည်အနမ်း

မိုးနီလွင် ၂၀၀၈

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်

မိန်းမတစ်ယောက်

သေနတ်တစ်လက်

ပြီးတော့...

အနမ်းတစ်ချက်

၁၉၉၇

(၁)

‘မိုးမခ’စံအိမ်သည် အံ့သြဖွယ်ကောင်းလောက်အောင်
ပြောင်းလဲသွားပြီဖြစ်သည်။ ။

မိုးမခစံအိမ်၏ ခမ်းနားထည်ဝါမှုကို သူ...အံ့သြမှ င်တက်စွာ ခြံဝမှ
နေ၍ ရပ်ကြည့်နေမိသည်။ ။

ဟုတ်တယ်...တကယ်ကို ပြောင်းလဲသွားခဲ့တာ။

ခြံဝင်းတံခါးပေါက် ဂိတ်ဝ၊ ဘေးတစ်ဖက်က
ကွန်ကရစ်တိုင်တစ်ခုမှာ ကပ်ထားတဲ့ စံအိမ် နာမည်ဆိုင်းဘုတ်ကလေး

ကိုပဲ ကြည့်လေ။

လွန်ခဲ့သည့် ခုနစ်နှစ်က သူ... ဒီအိမ်ကို စွန့်ခွာခဲ့ရတုန်းက အဲဒီ ‘မိုးမခ’လို့ ရေးထားတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ပြားဟာ ကျွန်းကွက်ဖော်ထားတဲ့ သစ်သားပြားတစ်ချပ်ပါ။ အခုတော့ အဝါရောင် ကြေးသတ္တုပြားပေါ်မှာ လေးထောင့်စာလုံးတွေနဲ့ သေသပ်စွာ ထုထွင်းထားတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခု ဖြစ်နေပြီ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လွန်ခဲ့သော ခုနစ်နှစ်ကထက်စာလျှင် အများကြီး ခမ်းနားကြီးကျယ် လာသည် မှာ သေချာသည် ။

ယခင်က ပြင်ဦးလွင်၊ ကလေး...စသည့်မြို့များ တွင် သာ တွေ့ခဲ့ဖူးသည့် ထင်းရှူးပင်ပုံစံ ထိပ်ချွန်ချွန်အပင်များမှာ ခြံထဲတွင် စီရီစွာတန်းလျက် ပေါက်နေကြသည် ကို သူတွေ့နေရ၏။

ခြံဝင်းဂိတ်တံခါးမှ နေ၍ အိမ်၏ ဆင်ဝင်ဆီသို့ ဖောက်ထားသော အဝင်လမ်းမှာ ယခင်က ကွန်ကရစ်လမ်းသွယ်လေးနှစ်ခု။

ယခုတော့ သူ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသော ခပ်တွန့်တွန့် အုတ်ချပ်ရောင်စုံတွေကို လမ်းတစ်လျှောက် စေ့နေအောင်ကပ်ချလျက်ခင်းထားရာ အဝင်လမ်းကလေးမှာ မျက်စိမှားချင်စရာ လှပလွန်းနေသည် ။

စံအိမ်တစ်ခုလုံးကိုလည်း လှမ်းကြည့်။ ဆေးသားတွေက တောက်ပသစ်လွင်လို့ ပြတင်းပေါက် တွေကလည်း အရင်လို တရုတ်ကပ်မှန်ချပ်တွေ မဟုတ်ဘဲ စတစ်ကာ အနက်ရောင်ကပ်ထားတဲ့ မှန်ချပ်ရှည်တွေဖြစ်လို့ ၊ ဝရန်တာလက်ရန်းတွေကလည်း သံပန်း၊ သံတိုင်တွေ မဟုတ်ဘဲ ကွန်ကရစ် ပွတ်လုံးတိုင်တွေနဲ့ တောက်ပဖြူဖွေးလို့ ။

ယခု‘မိုးမခ’သည် သူမှတ်မိသော၊ သူ...ပျော်ရွှင်ခဲ့ဖူးသော သူပိုင်စိုးခဲ့

ဖူးသော မိုးမခ မဟုတ်တော့။ သူနှင့် ဘာမှ မသက်ဆိုင်လောက်အောင် ခမ်းနားကြီးကျယ်လွန်းနေပြီဖြစ်သည်။ ။

ဒါပေမဲ့ သူသည် သူ့မျက်စိထဲမှာ မြင်နေရသော ထိုစံအိမ်ကြီးထဲသို့ ပြေးဝင် ခိုလှုံလိုက်ချင်စိတ် နည်းနည်းမှ မဖြစ်ပေါ်လာပါ။ ထိုစံအိမ်ကြီး ကို ဟိုး... ဝေးလံတဲ့ ကမ္ဘာတစ်ခုက လှမ်းကြည့်နေရသလို ဖြစ်နေသည် ။

‘မိုးမခ’နှင့် သူ့အကြားတွင် အံ့သြဖွယ်ရာ တံတိုင်းတစ်ခု ခြားနားသွားခဲ့ပြီ။ သူ ... ရုတ်တရက် တုန်လှုပ်စွာ ငိုချင်လာ၏။

သို့သော် သူ မငိုဖြစ်ချေ။

သူ့ရှေ့မှ စံအိမ်ခြံဝင်းကြီးတစ်ခုလုံး လူသံ၊ တေးဂီတသံ၊ ဇွန်း ဖန် ခွက်ယောက် နေရာချသံ များ ဖြင့် ဆူညံစည်ကားနေခဲ့၍ ဖြစ်၏။ သူအံ့သြ သွားပါသည်။ ။ ထိုစံအိမ်တွင် ပျော်ရွှင်စရာပါတီတစ်ခု ရှိနေပြီ။ ခြံဝင်းထဲ ရှိ သစ်ပင်အားလုံးမှာ မီးလုံးရောင်စုံတွေက ချိတ်လျက်နေရာယူထားပြီ။ သို့သော် ည...အမှောင်မရောက်သေး၍ မထွန်းညှိရသေး။

ခြံဝင်းကျယ်ကြီးအပြည့် ခင်းကျင်းထားသော စားပွဲဝိုင်းများမှာ အနီ အဖြူနှစ်ထပ်ခင်းထား သော စားပွဲခင်းများ ဖြင့် သေသပ်ကျနနေသည်။ ။ စားပွဲပေါ်တွင် လည်း အမျိုးအမည်စုံလောက်သည့် ညစာပြင်ဆင်စရာ ပန်းကန်များ၊ ဇွန်းများ အသင့်ဖြစ်နေသည်။ ။

စားပွဲထိုးများက ထိုစားပွဲများကြားတွင် လူးလာခေါက်ပြန်လျှောက် လျက် အခမ်းအနားကို လျင်မြန်တိကျစွာပြင်ဆင်နေကြသည်။ ။

သူသည် အံ့အားသင့်သော မျက်ဝန်းများ ဖြင့် ခြံဝင်းတစ်ခုလုံးကို အ ကဲခတ်ရင်း လှမ်းဝင်လာ မိသည်။ ။ ခြံဝင်းတံခါးကြီးကို နဂိုကတည်းက

ဖွင့်ထားပြီဖြစ်၍ သူ့အတွက် ခြံထဲသို့ဝင်လိုက်ဖို့ က လွယ်ကူခဲ့သည်။ သို့သော် ခြံထဲသို့ ခြေချစမှာ ပင် ခြံထဲရှိ အခမ်းအနား ပြင်ဆင်နေသော လူတချို့၏ မလိုလားသော မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်ခြင်းတွေကို သူ... ခံရတော့သည်။ ။

စားပွဲထိုးများက ပန်းကန်တွေ၊ လက်သုတ်ပဝါတွေ ချနေစဉ် သူ့ကို ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့် လုပ်နေသည်။ ။ ခြံဝင်း၏ တစ်ဖက်စွန်းမှာ စင်မြင့်တစ်ခုကို လျှပ်စစ်မီးကြိုးတွေ သွယ်ဖို့ ကြိုးစား နေသော တီးဝိုင်းအဖွဲ့သားများကလည်း သူ့ကို လှမ်းကြည့်နေကြသည်။ ။

သူ့မျက်နှာ အနည်းငယ် အိုးတိုးအမ်းတမ်းဖြစ်သွားပါသည်။ ။ ထိုလူများက သူ့ကို ဘယ်လိုကြည့်နေကြသလဲ။ အထင်သေးနှိမ့်ချလိုတဲ့ အကြည့်တွေလား။ ကြည့်စမ်း... ရိုင်းပျ စော်ကားလိုက်တာ။ ငါ... ဘယ်သူလဲဆိုတာ ဒင်းတို့ သိကြလို့ လား။

မဟုတ်ပါ။ သူတို့ ကို အပြစ်လုံးဝတင်လိုက်ဖို့ လည်း မဖြစ်နိုင်ချေ။ သူတို့ က သူ့ကို ထိုကဲ့သို့ အကြည့်သက်သက်ဖြင့်သာ ကြည့်နေသည် ကို ပင် ကျေးဇူးတင်ရပါဦးမည်။ သူ့ကို ထိုခြံထဲမှ မောင်းမထုတ်ခဲ့သေးသည်မှာ သူ ကံကောင်းလို့။ ။

သူ့ပုံစံက မိုးမခ၏ ခမ်းနားထည်ဝါမှုတွေထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မဝင်ဆန့်တော့သည့် ပုံစံမျိုးကိုး။ သူ့ကို ရှုတ်ချအကြည့်တွေ ကြည့်ကြတာ အဆန်းမဖြစ်နိုင်တော့။

သူ့ဆံပင်တွေက ခေါင်းလိမ်းဆီမကပ်တာကြာတော့ နီရဲထူကြမ်းနေပြီ။ သူဝတ်ထားတာ ယခင်က အဖြူရောင်ဖြစ်ပေမယ့် ယခု ဝါကျင့်ကျင့်ဖြစ်နေသည့် တီရှပ်ခပ်နွမ်းနွမ်းတစ်ထည်၊ သူ... ဂျင်းဘောင်းဘီက ဒူးခေါင်းနေရာမှာ စုတ်ပြနေပြီ။ တချို့နေရာတွေမှာ ဖာ

ထေးထားပြီး၊ သူ၏ အကောင်းဆုံးဆိုသော အနက်ရောင် ကွင်းထိုးဖိနပ် တစ်ခုမှာ ပင် ရွှံ့မြေကြီးတို့ က နှစ်လက်မလောက်ထုအဖြစ် ကပ်ချင်နေ သည် ။

ဒီတော့ သူ့ပုံစံက ဒီလိုစံအိမ်ကြီးမျိုး။ အထူးသဖြင့် ဒီလိုညနေခင်း ပါ တီပွဲတစ်ခုမှာ အံ့မဝင်ဘဲ လွဲချောနေမည်ကတော့ သေချာလှသည် ။

သို့သော်...

သူ...ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားတင်းလိုက်ပြီး အိမ်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်ရသ ည် ။ ထိုအခါ သူ့အတွက် အံ့အားသင့် ငေးချင်စရာကောင်းသော အရာ တစ်ခုကို စတင်တွေ့ရှိမိတော့သည် ။

အိမ်ကြီး၏ ပေါ်တီကိုအောက် အဝင်သံတံခါးနားမှာ ချထားသော သ စ်သားဘုတ်ပြား ပေါ်တွင် ဆေးသားအဖြူနှင့် ဝိုင်းစက်စွာရေးထားသော စာတန်းများ ပင် ဖြစ်၏။

‘မောင်ရန်နိုင်ခန့် မခရမ်းပြာတို့ ၏ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲ’

ဘုရားရေ...အဲဒါ လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲတစ်ခုပါလား။

နေပါဦး...သူ ခရမ်းပြာဆိုတဲ့ နာမည်တစ်ခုကို သူရင်းရင်းနှီးနှီးကြီး သိနေသလိုပဲ။

ဟုတ်ပါ့မလား။

ဟင့်အင်း... ဒါ တိုက်ဆိုင်မှု တစ်ခုပဲ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

သူသည် အံ့အားသင့်လွန်းသောကြောင့် ရုတ်တရက် မှ င်သက်ရပ်တ န့်နေစဉ် အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးဖွင့်ကာ အပြင်သို့ ကမန်းကတန်းထွက်လာ သော လူတစ်ယောက်နှင့် ဝင်တိုက် မိတော့မလို ဖြစ်သွားရသည် ။

ထိုလူသည် ‘အို...’ခနဲဖြစ်သွားပြီး ချက်ချင်းမျက်မှောင်ကြုတ်ကာ သူ့
ပုံစံကို ခြေဆုံး ခေါင်းဆုံးကြည့်လျက်

‘ခင်ဗျား...ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ၊ ခင်ဗျား ဘယ်သူ့ကိုတွေ့ချင်
လို့လဲ၊ ခင်ဗျား... ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကိစ္စလဲ’

သူ...ရယ်လိုက်မိတော့မလို ဖြစ်သွားရ၏။ သို့သော် မရယ်ဘဲ သူ့လာ
ရင်းကိစ္စကို အမှန်ပြောပြဖို့ ကြိုးစားလိုက်ရသည် ။

"ကျွန်တော် ရန်နိုင်ခကို တွေ့ချင်လို့ ၊ သူ... ဘယ်မှာ ရှိသလဲ"

သူ့စကားကို ကြားသောအခါ ခုနက လူသည် ပို၍ စိတ်ရှုပ် မကျေနပ်
ဟန်နှင့် သူ့ကိုကြည့်ပြီး...

"ဒီမှာ ... ဒါ ရန်နိုင်ခရဲ့ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲလုပ်ဖို့ ပြင်ဆင်နေတာ၊
ဒီအချိန် သူ အရမ်းအလုပ် များ နေမယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားမတွေးမိဘူးလား၊
သူ ... ခင်ဗျားကို တွေ့နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး "

ထိုလူသည် သူ့ရှေ့မှ ချာခနဲ လှည့်ထွက်မည်အလုပ် သူက ထိုလူလ
က်မောင်းကို ဖျတ်ခနဲ ဖမ်းဆွဲလိုက်ရသည် ။ ထိုလူမှာ ဒေါသအကြီးအ
ကျယ်ထွက်သွားဟန်နှင့် သူ့ကို လှည့်ကြည့်လိုက်စဉ် သူက
အမြန်ဖြတ်ပြောလိုက်ရသည် ။

"ကျွန်တော့်ကို သူ... တွေ့နိုင်ရမယ်"

" ဘာဗျ"

သူသည် ထိုသူ့မျက်လုံးထဲသို့ စေ့စေ့ကြည့်ကာ စကားတစ်ခွန်းကို ပီ
သလေးနက်စွာ ထုတ်ပြောပစ်လိုက်၏။

"ဒီနေ့မှ ထောင်ကလွတ်လာတဲ့ သူ့ညီအရင်း ကောင်းမွန်ခဆိုတာ

ကျုပ်မို့လို့ပဲ"

"ဗျာ"

ထိုလူသည် တုန်လှုပ်ထိတ်လန့်သွားဟန်နှင့် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။ ပြီးတော့ ဝိုင်းစက်နေသော မျက်ဝန်းများ နှင့် သူ့မျက်နှာ တစ်ခုလုံးကို ကြက်သေသေလျက် ငေးကြည့်နေတော့ သည်။ သူနှင့် ထို လူသည် အတော်ကြာကြာအထိ တိတ်ဆိတ်စွာ စိုက်ကြည့်နေကြပြီးမှ ထိုလူ့မျက်နှာထားက ခုနလိုမဟုတ်ဘဲ ညင်သာပျော့ပျောင်းစွာ ပြောင်း လဲသွားသည်။

အနည်းငယ်တုန်ယင်သော လေသံတစ်ခုဖြင့် ထိုလူက စကားပြန်ပြောသည်။

"ဟို... ဟို... ဒါဆိုရင် သူက... မီးဖိုခန်းထဲမှာ ၊ ဪ... လာပါဗျာ ကျွန်တော့်နောက်က ခင်ဗျားလိုက်ခဲ့"

ထိုလူက စိတ်မရှည်သည့်ဟန်ပန်ဖြင့် သူ့ကို လက်ဟန်၊ ခြေဟန်ပြ ကာ အိမ်ထဲသို့ ဦးဆောင်ပြန်ခေါ်သွားတော့သည်။ သူ ... အနည်းငယ် ကျေနပ်ပြီးပြီးကာ ထိုလူ့နောက်က ကပ်လျက်လိုက်သွားလိုက်သည်။

သူ... လှမ်းဝင်လိုက်သော မိုးမခစံအိမ်၏ အတွင်းဘက်ပိုင်းမှာ သူ မျှော်လင့်ထားသည် ထက် ပို၍ ခမ်းနားလှပနေသေးသည်။ ဪ... ကို ကိုဟာ အရာအားလုံးကို ပြောင်းလဲပစ်လိုက်ပြီပဲ၊ နံရံဆေးသားအရောင် မှ အစ နံရံကပ်မီးလုံးတွေ၊ မျက်နှာကြက် မီးပန်းဆိုင်းတွေ၊ ကြမ်းခင်း ကော်ဇောတွေ၊ ဆိုဖာဆက်တီတွေ၊ ပြီးတော့ နံရံတစ်ဖက်ထောင့်မှ တီဗီ၊ ဗီဒီယို၊ ကက်ဆက်၊ လျှပ်စစ် ပစ္စည်းတွေ၊ အရာအားလုံးဟာ အသစ်အသစ်တွေပါပဲလား။ ခမ်းနားသက်ဝင်လိုက်ကြတာ။

သူ...ဒီအိမ်ကို ခွဲခွာခဲ့ရတာ ခုနစ်နှစ်ကျော်။ ဒီခုနစ်နှစ်အတွင်းမှာ ဒီလောက်တောင်ပြောင်းလဲ နိုင်ခဲ့တယ်။ ဟုတ်လား။ သူ... ထောင်ထဲကို ဝင်သွားချိန် (၁၉၉၀) ခုနှစ်ကဆိုလျှင် ဒီလိုဧည့်ခန်း တစ်ခု၏ ပြင်ဆင်မှု မျိုးကို နိုင်ငံခြားရုပ်ရှင်တွေထဲမှာ သာ သူတွေ့ဖူးပါလိမ့်မည်။

ယခုတော့ ဒါဟာ ... မိုးမခဖြစ်နေပြီ။ သူ တစ်ချိန်က ကျက်စားနေ ထိုင်ဖူးရာ မိုးမခဖြစ်နေ သည် ။ သူနှင့်လည်း တစ်ဝက်တိတိသက်ဆိုင် ဖူးခဲ့လိမ့်မည့် မိုးမခ။ သို့သော် ယခု တောက်ပ ကြီးကျယ်လွန်းနေသည့် မိုးမခသည် သူနှင့် လုံဝမသက်ဆိုင်ပါ။ ထိုအလှအပခမ်းနားကြီးကျယ်မှု နှင့် သူသည် တစ်ကမ္ဘာစီ ဝေးကွာခဲ့ကြပြီ။

သူသည် မိုးမခစံအိမ်၏ ဧည့်ခန်းမကြီးကို ဖြတ်လျှောက်လာစဉ် တစ် ကိုယ်တည်း အထီးကျန်စွာ ကျိတ်တွေးလာခဲ့မိသည် ။ သူ့ကို ဦးဆောင် ခေါ်သွားသောလူက ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဝင်သွား၍ သူပါ လိုက်ဝင်လို က်ရသည် ။ ဝင်ဝင်ချင်းမှာ ပင် ထိုလူက ခပ်ကျယ်ကျယ်ပြောလိုက်သံ ထွက်လာခဲ့သည် ။

"ဆရာ ... ဆရာနဲ့ တွေ့ချင်လို့ ဧည့်သည် တစ်ယောက်"

ထိုအခါ ထမင်းစားခန်းထဲရှိ လူအားလုံးမှာ ဝင်လာသော သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ကြတော့သည် ။ ထမင်းစားခန်းထဲတွင် လူခုနစ်ယောက်လောက် ရှိနေနှင့်ကြသည် ။ သူတို့ အားလုံးမှာ ယောက်ျားတွေချည်းဖြစ်ပြီး တချို့က မတ်တတ်ရပ်လျက်၊ တချို့က ထမင်းစားပွဲမှာ ဝိုင်းထိုင်လျက်ရှိနေကြသည် ။

ထူးခြားနေသည် က သူတို့ အားလုံး၏ မျက်နှာများ ပင်။

မျက်နှာထားအားလုံးမှာ တစ်ခုခုကို အကြီးအကျယ် စိုးရွံ့ထိတ်လန့်နေသည့် မျက်နှာပုံစံမျိုး ဖြစ်နေသည် ။

သူ... ဝင်မလာခင် ထိုလူအားလုံးမှာ အရေးတကြီးပြောစရာ သို့မဟုတ် ဒေါသထွက်စရာ ကိစ္စတစ်ခုခုကို ပြောဆိုနေခဲ့ကြပါလိမ့်မည်။ သူဝင်လာ၍ အားလုံးက အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သလို မကျေနပ်သလို မျက်နှာထားများ နှင့် စူးရှစွာ ပြန်လှည့်ကြည့်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ။

သူနှင့်အတူ ပါလာသည့်လူက နောက်ထပ်စကားတစ်ခွန်းကို ထုတ်ပြောလိုက်သည်။ ။

" ဆရာ... ညီ ... တဲ့ "

အားလုံး၏ အာမေဍိတ်သံတွေ၊ ပင့်သက်ရှိုက်သံတွေ မတိုးမကျယ်ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။ ။ အားလုံး၏ မျက်နှာများမှာ လည်း အလွန်အံ့ဩသည့် အမူအရာများ ဖြစ်သွားသည်။ ။ သူ့ကိုကြည့်နေသော ထိုလူအားလုံး၏ မျက်လုံးများမှာ ပို၍ စူးရှကုန်တော့သည်။ ။ ထိုအထဲတွင် ထမင်းစားပွဲထိပ်မှာ ထိုင်နေသော လူတစ်ဦး၏ မျက်နှာက အဆိုးရွားဆုံးဖြစ်ပါသည်။ ။

ထိုလူသည် သူ... ဝင်မလာခင်က ဒေါသတကြီး တစ်စုံတစ်ယောက်ကို အော်ဟစ်ငေါက်ငမ်း နေသယောင်နှင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရဲရဲနီလျက်ဖြစ်နေသော်လည်း သူ့ကို မြင်လိုက်သည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထိုလူမျက်လုံးများ သည်း ဝိုင်းစက်ပြူးကျယ်ကာ ပါးစပ်လည်း အဟောင်းသား ပွင့်ဟသွားတော့သည်။ ။

ကိုကို...။

ကိုကိုသည် သူ့ကို အံ့အားသင့်လွန်းသော အမူအရာဖြင့် ကြောင်လျက် ငေးနေခဲ့လေသည်။ ။

သူနှင့် ကိုကိုတို့ တိတ်ဆိတ်စွာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စိုက်ကြည့်နေမိသည့်အချိန်တွင် အခန်းတစ်ခုလုံး အပ်ကျသံတောင် ကြားလော

က်ပါသည်။ သူတို့ ပတ်ဝန်းကျင်မှ လူများအားလုံး လည်း စကားမပြော
ရဲ၊ လှုပ်တောင်မလှုပ်ရဲဘဲ ငြိမ်သက်နေကြသည်။

သူ၏ တစ်ဦးတည်းသောအစ်ကို "ရန်နိုင်ခ" သည် သူထင်ထားသ
လောက် ပြောင်းလဲ သွားခြင်းမရှိပါ။ လွန်ခဲ့သော ခုနစ်နှစ်ကထက် အန
ည်းငယ် ဝ ဖိုင့်လာသည် ကလွဲ၍ ကိုကိုသည် အရင်ကလိုပင် အသားအ
ရေ ဖြူဖွေးစင်ကြယ်လျက် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဘာအမွှေးအမျှင်မှ မရှိဘဲ
ရှင်းလင်းချောမွတ်လွန်းနေသည်။ မျက်လုံးတွေကလည်း စူးရှစွာ၊ တော
က်ပစ္စာ လူတကာကို အမိန့်ပေးခိုင်းစေနိုင်သည့် မျက်လုံးမျိုးပင် ဖြစ်သ
ည်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်တန်မဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေက နီရဲစိုအိနေတုန်း၊
ဆံပင်တွေကလည်း ပိရီသေသပ်စွာ နက်မှောင်လျက် ဖြီးသင်ထားတုန်း။

ဪ... ကိုကိုက မိုးမခလိုတော့ မပြောင်းလဲသေးပါဘူး။ အရင်က
လိုပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဂရုတစိုက် အရိပ်တကြည့်ကြည့် ပြင်ဆင်နေတတ်
ဆဲပါပဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အကောင်းဆုံး အနေအထားမှာ ဖြစ်အောင် ပြု
ပြင်ထားနိုင်ဆဲပါပဲ။ ပြီးတော့ ကိုကိုသည် ယခုအချိန်မှာ သတို့သား တစ်
ယောက်၏ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုနှင့်အညီ ပို၍ သပ်ရပ်တောက်ပစွာ အား
လုံးထဲမှာ ထင်ရှားလွန်း နေတော့သည်။

ကိုကိုဝတ်ထားသည် က အဖြူရောင်ဆွတ်ဆွတ် အနောက်တိုင်းသ
တို့ သားဝတ်စုံ၊ ညနေခင်း အလင်းရောင်အောက်မှာ ကိုကိုတစ်ကိုယ်လုံး
ကြွေးသားလို တောက်ပြောင်ထည်ဝါလွန်းနေသည်။ လည်ပင်းက
လိပ်ပြာပုံ လည်စည်းကလေးကလည်း ခရမ်းရောင်ဖြစ်နေတော့ ရင်ဘ
တ်မှာ ထိုးထားသည့် သစ်ခွပန်းခရမ်းရောင်ကြီးကြီးတစ်ပွင့်တည်းနှင့်
လိုက်ဖက်ညီနေခဲ့သည်။

ဪ... ကိုကိုဟာ မပြောင်းလဲသေးဘူး။ အရင်အတိုင်း သေသပ်ကျ

နစွာ ခန့်ညားလွန်း နေပေမယ့် ကိုကိုရုပ်သွင်က ယခု "မိုးမခ"နှင့်မှ တအားလိုက်ဖက်ညီသွားတော့တာကိုး၊ မိုးမခ၏ ခန့်ညားထည်ဝါမှုနှင့် ကိုကို၏ တောက်ပကြွားဝင့်မှုတို့ သည် အတူတူပင်ဖြစ်သွား၏။

မိုးမခအိမ်၏ အရှင်သခင်ကလေး ရန်နိုင်ခဆိုတာ ဒီလိုမျိုးတော့ ဖြစ်ရမှာ ပေါ့လေ။

သူ့လို ကလေးကချေတစ်ကောင်တော့ ဘယ်ဟုတ်နိုင်ပါ့မလဲ။

ကိုကိုသည် သူ့ကို အံ့ဩလွန်းစွာ စိုက်ကြည့်နေရင်း ထိုင်ရာမှ ကတုန်ကယင် ထရပ်လိုက် သည် ။ ကိုကို သူ့ကို ဒေါသထွက်စွာ မောင်းထုတ်တော့မလား၊ ဒါမှ မဟုတ် ဝုန်းခနဲပြေး လာပြီး သူ့ကို တစ်ချက်ဆွဲများ ထိုးလိုက်မလား။ ငယ်ငယ်တုန်းကလိုလေ...

နာမည်နှင့်လိုက်အောင် သူ့အပေါ် အနိုင်ကျင့်ဖိစီးခဲ့သော ကိုကို။ ယခုရော အနိုင်ကျင့်ဦးမှာ လား။ မဟုတ်ပါ။ ကိုကို၏ မျက်လုံးများ သည် သူ့ကို မှ င်တက်ငေးကြည့်နေစဉ် အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် ပျော့ပျောင်းနူးညံ့သွားတော့သည် ။

" ညီညီ "

ကိုကို ... ခပ်တိုးတိုးခေါ်လိုက်သည့်အသံ။ ဘုရားရေ...ဒါ... ကိုကို ... သူ့ကိုခေါ်လိုက်တာ။ မယုံကြည်နိုင်စရာ ကြေကွဲလွမ်းဆွတ်နေသည့်အသံ။ ကိုကိုသည် ထိုင်ရာမှ ထ လာပြီး ပြေးကာ လူတွေအားလုံးရှေ့မှာ ပင် သူ့ကို တအားတင်းကျပ်စွာ ပွေ့ဖက်လိုက်တော့သည် ။

" ညီညီရယ်... ကောင်းမွန်... မင်း ...လွတ် လာပြီနော် "

ကိုကိုသည် တုန်ယင်လှိုင်းထနေသောအသံဖြင့် ပြောထွက်လိုက်သောအခါ သူ့ရင်တွေ အတိုင်းအဆမရှိ နာကျင်သွားတော့သည် ။ ကိုကို

... ငါ့ကိုခွင့်လွှတ်ခဲ့တယ်။ ငါ့ကို... စောင့်ကြိုနေ ခဲ့တယ်။ ဒါ... ဟုတ်တယ်။ အမှန်တရားပဲ။ ကိုကိုနဲ့ ငါက ညီအစ်ကိုအရင်း သွေးအနီးဆုံး လူနှစ်ယောက်။ ကိုကိုဟာ ... ငါ့ကိုချစ်ခဲ့တယ်။ ချစ်နေဆဲပဲ။

ကိုကိုဟာ သူ့အပေါ် အရင်က ဘယ်လိုပဲ အနိုင်ကျင့်ကျင့်၊ ဘယ်လိုပဲ ဆွဲထိုးထိုး၊ ဘယ်လောက်ပဲ နှစ်နှစ်နာနာတွေပြောပြော၊ သူ့ကိုချစ်ခဲ့တာပဲ။ ထောင်ထဲမှာ ခုနစ်နှစ်သွားနေပြီး အခုလို စုတ်ပြတ်သတ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို အားလုံးရဲ့ ရှေ့မှာ ရန်နိုင်ခဟာ ‘ညီညီ’လို့ ဝမ်းပမ်းတနည်းခေါ်ပြီး ပွေ့ဖက်ခဲ့တာပဲ။ ကိုကိုဟာ ... အံ့ဩစရာလူတစ်ယောက်။

သူ့ကိုကို၏ အပြုအမူကြောင့် ဝမ်းသာဝမ်းနည်းဖြစ်လာကာ မျက်ရည်တွေဝဲလာသည် ။ သူလည်း တုန်ယင်နေသော လက်ချောင်းများ ဖြင့် ကိုကိုကို ပြန်ပွေ့ဖက်လိုက်မိသည် ။ ကိုကို၏ ဝတ်စုံက မထိရက်စရာ တောက်ပကြွရွလွန်းနေတော့ သူ၏ ကြမ်းတမ်းပေရေနေသည့် လက်ဖြင့် ကိုင်လိုက်ရတာ နှမြောအားနာစရာ။

သူတို့ နှစ်ယောက်၏ တရင်းတနှီး ပွေ့ဖက်နှုတ်ဆက်မှုကို ဘေးမှ လူအားလုံး အံ့ဩစွာ ငေးကြည့်နေကြသည် ။ သူသည် ကိုကိုဝတ်စုံကို ထိတို့ ရမှာ အားနာလွန်းစွာ လူချင်းခွာလိုက်မိပြီး အသံခပ်တိုးတိုးနှင့် ကိုကိုမျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ပြောပြလိုက်သည် ။

" ကိုကို...ကျွန်တော် ထောင်ကထွက်ထွက်ချင်း မိုးမခကိုလာခဲ့တာ၊ ကျွန်တော် မိုးမခကို လာခွင့်ရော ရှိသေးရဲ့ လား... ဟင် "

ကိုကိုမျက်နှာမှာ သူ့စကားကြောင့် ရုတ်ခြည်းကြေကွဲသွားသလို ဖြစ်သွားပြီး...

" အို...ညီညီရာ " ဟု ညည်းတွားလေသည် ။ ပြီးတော့ ကိုကိုက ဘေး

ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ သူတပည့်တပန်းများကို တစ်ချက်
ဖျတ်ခနဲလှမ်းကြည့်ပြီး သူ့ဘက်ပြန်လှည့်ကာ စကားတစ်ခွန်းကို ခပ်ကျ
ယ်ကျယ်ထုတ်ပြောခဲ့ပါသည်။ ။

" ညီညီရယ်... မင်းဟာ မိုးမခနဲ့ ဘာမှ မသက်ဆိုင်တော့အောင် ဖေ
ဖေနဲ့ မေမေက အမွေပြတ် စွန့်လွှတ်ခဲ့ပြီးပေမယ့် မင်းနဲ့ ငါ ညီအစ်ကိုအ
ရင်းတွေပါကွာ၊ မင်း... မိုးမခကိုလာခွင့်ရှိပါတယ်၊ ဧည့်သည် တစ်ယော
က်အနေနဲ့ တောင် လာခွင့်ရှိပါတယ် "

ဧည့်သည် တစ်ယောက်။ ဪ...တကယ်တော့ သူဟာ မိုးမခရဲ့ ဧ
ည့်သည် တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပြီပဲ။ ကိုကို ဘာပဲပြောနေနေ... သူဟာ မိုးမ
ခရဲ့ အပြင်ဘက်ကိုရောက်အောင် မောင်းထုတ် ခံလိုက်ရပြီပဲ။ မဟုတ်
ဘူး ။ မောင်းထုတ်ခံရတာ မဟုတ်ဘူး ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နှင်ထုတ်လို
က်မိ တာပါ။ သူက စပြီး ထွက်ပြေးခဲ့တာပါ။

သူ...နာကျင်တိတ်ဆိတ်စွာ ရပ်နေမိစဉ် ကိုကိုက သူပခုံးနှစ်ဖက်ကို
ကိုင် မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ မေးလိုက်သည်။ ။

" ညီညီ...မင်းလိမ္မာပြီလား...ဟင် "

ကိုကိုမေးခွန်းကြောင့် သူပြီးလိုက်မိလေသည်။ ။ ထို့နောက် သူပြီး၍
ပြန်ဖြေလိုက်၏။

" ကိုကို...လိမ္မာပြီဆိုတာကို ကျွန်တော် စကားတစ်ခွန်းအနေနဲ့
မပြောချင်ပါဘူး။ အလုပ်နဲ့ သက်သေပြတော့မှ ပဲ ကိုကိုစောင့်ကြည့်ပါ။
ဟုတ်လား "

ထိုအခါ ကိုကိုသည် သူ့စကားကို အလွန်သဘောကျသွားဟန်နှင့် ရ
ယ်မော လိုက်လေသည်။ ။ ကိုကိုရယ်သံက ဘေးနားမှ လူအားလုံးကို သ

က်သောင့်သက်သာဖြစ်သွားစေဟန် တူပါသည်။ ။ ထိုလူများ ၏ မျက်နှာ
ထားများမှာ ခုနကလောက် တင်းမာစိုးရွံ့နေကြဟန် မရှိတော့ဘဲ မဝံ့မရဲ
ခပ်ပြုံးပြုံးဖြစ်လာကြသည်။ ။ ကိုကိုသည် ရယ်သံကို ပြန်၍ တိုးတိမ်လို
က်ပြီး သူ့ကိုမေးသည်။ ။

"ဒါနဲ့ ...မင်း အခု ဘာလုပ်မယ် စိတ်ကူးထားသလဲ ညီညီ"

ကိုကိုမေးခွန်းကို ချက်ချင်းပြန်ဖြေရန် သူ့နောက်တွန့်သလို ဖြစ်သွား
ရ၏။ သူ... တိတ်ဆိတ်စွာ ခေါင်ကို ငုံ့ထားလိုက်မိသည်။ ။ ထို့နောက်...
ခေါင်းငုံ့ထားလျက်ကပင် သူ ခပ်တိုးတိုး ဖြေလိုက်၏။

"ကျွန်တော်...ကျွန်တော် ဝါသနာပါနဲ့ အလုပ်ကိုပဲ ပြန်လုပ်မယ်လို့
ဆုံးဖြတ်ထားတယ် ကိုကို"

ကိုကိုသည် သူ့အဖြေကြောင့် အံ့အားသင့်သွားဟန် မျက်ခုံးများကို ပ
င့်တင် လိုက်လေသည်။ ။ ထို့နောက် သူ့ကို ခပ်လှောင်လှောင် အကြည့်မျိုး
ဖြင့် ပြန်ကြည့်ကာ...

"အဲဒီအလုပ်ကို မင်းဆက်လုပ်ဦးမယ်ဆိုရင် လိမ္မာတယ်လို့ ခေါ်နိုင်
ပါ့မလား ညီညီရယ်"

သူ...ရုတ်တရက် စိတ်တိုသွား၏။ ကိုကိုကိုလည်း မျက်မှောင်ကျုံ့လျ
က် စိတ်ပျက် ဒေါသထွက်စွာ ကြည့်မိလိုက်ပါသည်။ ။ ကိုကိုက...သူ့ကို မ
ထိတရီအကြည့်မျိုးဖြင့် ပြုံးလျက် ပြန်ကြည့်နေရာ သူ ပိုစိတ်တို လာပြီး
ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြန်ဖြေလိုက်မိသည်။ ။

"ကိုကိုနဲ့ ကျွန်တော် အခုအချိန်မှာ နောက်ထပ်မငြင်းခုံချင်တော့ဘူး
ကိုကို၊ ကိုကိုလက်တွေက ငွေစက္ကူကိုပဲ ရေတွက်တတ်တယ်၊ ဒီလိုပဲ ကျ
ွန်တော့်လက်တွေကလည်း ဂီတာကြိုးတွေကိုပဲ ခေါက်တတ်တယ်၊ လူတ

စံယောက်မှာ ဝါသနာတစ်ခုစီပေါ့ ကိုကိုရယ်"

ကိုကိုသည် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် ခပ်တိုးတိုးရယ်လိုက်ကာ သူ့ပခုံးကို တဖတ်ဖတ် ပုတ်ရင်း ထပ်ပြောလိုက်ပြန်သည်။ ။

" ဒါပေမဲ့ ဘယ်အရာကိုပဲလုပ်လုပ် ငွေစက္ကူဟာ အမြဲတမ်းလိုအပ်နေတယ်လေ ညီညီ။ အဲဒီ မင်းရဲ့ ဝါသနာကိုလည်း ငွေစက္ကူမပါဘဲ လုပ်လို့ မဖြစ်တာ"

ကိုကိုသည် သူ၏ မပြောင်းလဲမှုများကို ဆက်လက်ထုတ်ဖော်ပြောကြားနေခဲ့ပြန်ပါပြီ။ ကိုကိုဟာ လွန်ခဲ့သည့် ခုနှစ်နှစ်တုန်းကအတိုင်းပါပဲလား။ ကိုကိုဟာ သူ့ရဲ့ ငွေစက္ကူတွေကို အထင်ကြီး နေဆဲပါပဲလား။ အရာရာတိုင်းကို ငွေကြေးနှင့်ယှဉ်ပြီး ပြောဆိုနေတတ်ဆဲပါပဲလား။ သူမအံ့ဩတော့ချေ။ ကိုကိုနှင့် ညီညီဆိုသော လူသားနှစ်ဦးသည် မွေးဖွားလာကတည်းက ဆန့်ကျင်ဘက်အစွန်းတစ်ခုစီမှာ ရပ်တည်ခဲ့ကြသည် ။ သူတို့ နှစ်ယောက် ဘယ်သောအခါမှ တူညီကြမှာ မဟုတ်။ သဘောထားတစ်ခုကို အတူတူလက်ခံနိုင်ကြလိမ့်မည်မဟုတ်။

သူ...ကိုကိုကို ပြုံး၍ ကြည့်လိုက်မိသည် ။ ထို့နောက် သူ၏ ရည်ရွယ်ချက်များကို အရှင်းလင်းဆုံးဖြစ်အောင် စတင်ပြောပြလိုက်သည်။ ။

" ကျွန်တော်တို့ လူပြန်စုရဦးမယ် ကိုကို၊ ကျွန်တော့်အဖွဲ့ထဲက လူဟောင်းတွေကို လိုက်ရှာရဦးမယ်၊ စောခွန်နောင်က ကလေးမှာ စားသောက်ဆိုင်ဖွင့်ထားတယ်လို့ ပြောတယ်။ ကျွန်တော် အဲဒီကို အရင်သွားမယ်၊ သူ့ကိုပြန်ခေါ်ထုတ်မယ်၊ ဂီတလောကထဲပြန်ဝင်ဖို့ ကြိုးစားမယ်၊ သီချင်းတွေရေးမယ်၊ အတီးတွေပြန်ကျင့်မယ်၊ ဒီကြားထဲ ထမင်းစားဖို့တော့ အလုပ်တစ်ခုခု ရှာရဦးမှာ ပေါ့ ကိုကို"

ကိုကိုသည် ချက်ချင်းပင် ‘ဟင့်အင်း’ဟု ငြင်းကာ ခေါင်းကို ခပ်သွက်

သွက်ခါ လိုက်လေ သည် ။ သူမျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ကိုကိုကိုပြန်ကြည့်မိပါသည် ။ ကိုကို သူ့ကို ဘာတွေတားမြစ်ဦး မလို့ လဲ။ သို့သော် ကိုကို ဆက်ပြောလိုက်သည့်စကားများက သူ့ပါမက ဘေးနားမှာ ရပ်နေကြသည့် သူတပည့်တပန်းများ တောင် အံအားသင့်သွားစေတော့သည် ။

" နေပါဦး ညီညီ၊ မင်းနိုင်ခရဲ့ ညီဆိုတာ ထမင်းစားဖို့ အလုပ်တစ်ခုကို အသည်းအသန် ရှာဖွေနေစရာ မလိုပါဘူး၊ ကိုကို မင်းကိုမေးမယ်၊ မင်း...သီချင်းခွေတစ်ခွေထုတ်ဖို့ ငွေဘယ်လောက် လိုမလဲ"

သူ...ကိုကိုမေးခွန်းကြောင့် ကြောင်အသွားတော့သည် ။ ကိုကိုကို သူ့ဘာမှ ပြန်မဖြေမိဘဲ ကိုကိုမေးခွန်း၏ ဆိုလိုရင်းအဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်ဖို့ မနည်းကြိုးစားနေရသည် ။ ထိုစဉ်မှာ ပင် ကိုကိုက သူ့အဖြေကို မစောင့်ဆိုင်းတော့ဘဲ စိတ်မရှည်ဟန်နှင့် ဝင်ဖြတ်ပြောလိုက်၏။

" ဪ...မင်းကိုမေးလို့ လည်း သိမှာ မဟုတ်ပါဘူး မင်း..ဟိုထဲကိုမဝင်ခင်ကအချိန်နဲ့ အခုအချိန်က လုံးဝတူတော့တာမှ မဟုတ်တာ၊ မင်းက ခုနစ်နှစ်လောက် လောကကြီးနဲ့ ကင်းကွာသွားတဲ့ သူပဲ၊ အခု...ယူအက်စ်ဝမ်းဒေါ်လာကို နှစ်ရာငါးဆယ်နော် ညီညီ၊ အဲဒါ မင်းသိလား၊ ဟိုတုန်းက မင်းစီးရီးထုတ်ဖို့ ငွေဆယ်သိန်းကုန်မယ်ဆိုရင် အခု သိန်းနှစ်ဆယ်ပဲ၊ ကဲ... ဒါတွေထားလိုက်ပါဦး၊ ငါ မင်းကို ပြောချင်တာက..."

ကိုကိုက သူ့စကားကို ခဏရပ်လိုက်သည် ။ ကိုကိုသည် သူပြောနေသည့်စကားကို လူတွေအာရုံစိုက်လာစေချင်လျှင် ထိုကဲ့သို့ ရပ်တတ်သည် မှာ ငယ်ငယ်ကတည်းက အကျင့်ဖြစ်သည် ။ အားလုံးက တိတ်ဆိတ်စွာ နားစွင့်နေကြမှန်း ကိုကို အကဲခတ်မိသောအခါမှ စကားကို ဆက်ပြော တော့သည် ။

" မင်း...ဂီတလောကထဲကို ပြန်ဝင်ဖို့ ငွေဘယ်လောက်ကုန်မယ်မှန်း

ငါမသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းအတွက် ငါက လက်ဆောင်သုံးခုကိုပေးလိုက်မယ်။ အဲဒါက အိမ်တစ်လုံးရယ်၊ ကားတစ်စီးရယ်၊ Credit Card (ခရတ်ဒစ်ကတ်)တစ်ခုရယ်ပဲ။ မင်းနားရှင်းအောင် ပြောရရင်တော့ကွာ မင်းနေဖို့ အတွက် ငါပိုင်ဆိုင်တဲ့ အိမ်တွေထဲက ကြိုက်တဲ့ မြေက ကြိုက်တဲ့ အိမ်ကို မင်းတောင်း ငါပေးမယ်။ အဲ...မိုးမခက လွဲရင်ပေါ့"

ထိုစကားအဆုံးမှာ ကိုကိုက သူ့စကားသူ သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သေးသည် ။ ကိုကိုရယ်သံကြောင့် သူ့ဘေးနားမှာ သူ့လူများကမရယ်ချင်ဘဲနှင့် ခပ်တိုးတိုးရယ်ကြပါသည် ။ ထိုကြောင့် ကောင်းမွန်ခ စိတ်ညစ်သွားရသည် ။

ကိုကိုက သူ့စကားကို ရယ်သံစွက်၍ ထပ်ပြောပြန်သည် ။

" ကားတစ်စီးဆိုတာကတော့ ကိုကိုပိုင်တဲ့ အထဲမှာ ဈေးအကြီးဆုံး P rado (ပရာဒို)ကိုပေးလိုက်မယ်။ အဲဒါ...ဘယ်လောက်တန်သလဲဆိုတာကိုလည်း မင်းသိမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီကားကို မင်းပြန်ရောင်းတဲ့အခါ သိမှာ ပေါ့ ညီညီ၊ နောက်ပြီး Credit Card (ခရတ်ဒစ်ကတ်)ဆိုတာရော မင်းသိရဲ့ လား။ အဲဒီကတ်တစ်ခုနဲ့ မင်းတစ်နေ့ကို ငွေသိန်းချီပြီးသုံးလို့ ရတယ်။ အဲဒီကတ်လုပ်ထားတဲ့ ဘဏ်မှာ ငဲ့ရဲ့ ငွေစာရင်း Account က ငါးဆယ်ကျော် ရှိသေးတယ်။ အဲဒီငွေသိန်းငါးဆယ်ပါ မင်းလက်ထဲရောက်လာတဲ့ သဘောပဲနော်၊ ကဲ အဲဒါတွေအားလုံးပေါင်းရင် မင်းသိချင်းခွဲဘယ်နှခွဲ ထုတ်လို့ ရမလဲ၊ တစ်ခွဲတည်းတော့ မကပါဘူးကွာ၊ ဟုတ်လား"

သူ...ချက်ချင်း ကိုကိုစကားကို ရပ်တန့်စေရန် အော်လိုက်မိသည် ။

" ကိုကို"

သူ့အော်သံကြောင့်

အားလုံးက

အံ့သြသွားဟန်နှင့်

သူ့ကိုဝိုင်းကြည့်ကြသည်။ ကိုကိုလည်း သူ့ကို မျက်လုံးဝိုင်းလျက် ပဟေ
ဠိအကြည့်များ ဖြင့် ကြည့်နေသည်။ သူသည် ကိုကိုစကားတွေကို ဆက်
လက်သည်းခံနိုင်စွမ်းမရှိတော့။ ထို့ကြောင့် ထုတ်ပြောလိုက်မိသည်။

" ကိုကို...ကျွန်တော့်ကို အထင်မှားနေသလား၊ ကျွန်တော် မိုးမခကို
ရောက်လာတာ အဲဒါတွေ လိုချင်လို့ ရောက်လာတယ်များ ကိုကိုထင်နေ
သလား မလိုဘူး ကိုကို၊ ကျွန်တော် အဲဒါတွေကို မတောင်းခံဘူး"

ကိုကို အလျင်အမြန် သူ့ကို လက်ကာပြပြီး...

" မဟုတ်သေးဘူး ညီညီ၊ မင်း...မတောင်းခံပေမယ့် ငါက ပေးချင်လို့
ပေးတာ၊ အစ်ကို တစ်ယောက်အနေနဲ့ ကိုယ့်ညီအရင်းခေါက်ခေါက်တစ်
ယောက်ကို ဒီလောက်တောင် လက်ဆောင် ပေးခွင့်မရှိဘူးလား"

" မရှိဘူး ကိုကို၊ ကိုကိုပေးတဲ့ လက်ဆောင်တွေကို ကျွန်တော်မယူနိုင်
ဘူး။ ကိုကို အဲဒီလိုလုပ်တာ ကျွန်တော့်ရဲ့ မာနကို သိပ်ထိခိုက်တယ်၊
ကျွန်တော်ဆိုတဲ့ ကောင်က ကိုယ့် ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်နိုင်လို့ လွန်
ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်ကတည်းက ဒီမိုးမခကနေ ထွက်သွားခဲ့တဲ့ သူပဲ ကိုကို၊ ပြီး
တော့ ကျွန်တော်ဟာ ဖေဖေတို့ က အမွေပြတ်စွန့်လွှတ်ထားပြီးတဲ့ သား
တစ်ယောက်၊ ဒီတော့ ကိုကို ကျွန်တော့် တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ ပေးဖို့ မကြိုး
စားပါနဲ့၊ ကျွန်တော်မယူနိုင်ပါဘူး"

ကိုကိုသည် သူ့စကားကို လုံးဝလက်မခံနိုင်သည့်အလား ခေါင်းကိုခါ
ယမ်းနေခဲ့သည်။ ကိုကိုမျက်နှာမှာ ကြေကွဲနာကျင်သွားသည့်အရိပ်မျိုး
ဆောင်နေသည်။ ထို့နောက် ကိုကိုခေါင်းပြန် မော့လာကာ သူ့မျက်လုံး
ထဲသို့ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်၏။ ကိုကိုအကြည့်တွေက သူ့ကို မကျေနပ်၊ သ
ဘောမကျသည့်အကြည့်မျိုး၊ ထို့နောက်မှ ကိုကို၏ စကားသံခပ်တိုးတိုး
အက်ကွဲကွဲ ပေါ်လာခဲ့လေသည်။

" လူ့လောကမှာ မရှိတော့တဲ့ မိဘတွေအပေါ် မင်း...မာနဆက်ထား
ဖို့ မသင့်ပါဘူး ညီညီရယ်"

သူ...ကိုကိုစကားကြောင့် ခပ်ယဲ့ယဲ့ပြီးလိုက်မိပါသည်။ ။ သူ.... ပြတ်
သားစွာ ပြန်ပြောလိုက် ရ၏။

" အဲဒါ မာနထားတာ မဟုတ်ပါဘူး ကိုကို၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ဒဏ်ခ
တ်တာပါ"

" ဘာ...ဒဏ်ခတ်တာ ဟုတ်လား။ မင်းအတွက် ခုနစ်နှစ်ဆိုတဲ့ အပြ
စ်ဒဏ်က မလုံလောက်သေးဘူးလား ညီညီရယ်"

"မလုံလောက်ဘူး ကိုကို၊ ကျွန်တော်လုပ်ခဲ့တဲ့ အပြစ်တွေနဲ့ ဆိုရင် ခု
နစ်နှစ်ဆိုတာ သိပ်နည်းလွန်းနေသေးတယ်၊ တကယ်တော့ ကျွန်တော့်မိ
က်ပြစ်တွေကို ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ကျွန်တော်ပြန်ဆပ်သင့်တယ်၊ ကိုကို
စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ၊ ကျွန်တော်ဟာ မိဘတွေကို အကြိမ်ကြိမ်
စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်ခဲ့တဲ့ သားတစ်ယောက် ကျွန်တော့်ကြောင့် ဖေ
ဖေနဲ့ မေမေတို့ မျက်ရည် အကြိမ်ကြိမ် အခါခါကျခဲ့ရတယ်၊ ဂုဏ်သိက္ခာ
တွေကျဆင်းပြီး အရှက်တွေ ဟက်တက်ကွဲခဲ့ရတယ်၊ ကျွန်တော့်စိတ်နဲ့ ပဲ
သူတို့ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဆုံးပါးသွားခဲ့ရတယ်၊ ဒီလိုသားမျိုးကို ကိုကိုခွ
င့်လွှတ်သင့်သလားဟင်"

သူသည် တုန်ယင်နေသောအသံလှိုင်းများ ဖြင့် ကိုကိုပခုံးကို ဆုပ်ကို
င်လှုပ်ယမ်း၍ မေးနေ လိုက်မိသည် ။ ကိုကိုသည် အေးစက်သော
မျက်နှာထားဖြင့် သူ့ကိုအကြည့်လွှဲထားခဲ့သည်။

သူ ဆက်ပြောလိုက်၏။

" ခွင့်မလွှတ်သင့်ပါဘူး ကိုကို၊ ကျွန်တော့်ကို ဖေဖေနဲ့ မေမေကတော

င် ခွင့်လွှတ်ခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ၊ ဖေဖေပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေကို ကိုကိုမှတ်မိလား၊ မင်း...မှတ်ပုံတင်ထဲက အဖေနာမည် ကိုတောင် ဖျက်ပစ်ချင်တယ်၊ ငါ့အိမ်ရိပ်ကိုလည်း လုံးဝလာမနင်းနဲ့ ၊ ငါသေရင်းလည်း မင်းလုံးဝမလာနဲ့ တဲ့ ၊ ကဲ...အဲဒါ ဖေဖေပြောခဲ့တာလေ၊ ဖေဖေစကားကို သိပ်နားထောင်ခဲ့တဲ့ သားကြီး ကိုကို ဖြေဦးလေ၊ ကိုကို ဖေဖေပြောခဲ့တဲ့ အတိုင်း လိုက်နာမှာ ပေါ့၊ ကျွန်တော့်ကိုခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့ ၊ နော်...ကိုကို"

ကိုကိုသည် ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ သူ့ကို တုံ့ဆိုတာဝေလုပ်နေသည် ။ အောက်မှ ကြမ်းပြင် ကျောက်ပြားများကို အကြောင်းမဲ့ငေးစိုက်ကြည့်နေခဲ့သည် ။ သူသည် အသည်းနှလုံးနာကျင်ဆို့တက် လာကာ ကိုကိုကို ထပ်ပြောလိုက်ရသည် ။

" တကယ်လည်း သူတို့ ဆုံးတော့ ကျွန်တော်မလာနိုင်ခဲ့ပါဘူးလေ၊ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော် နောင်တတွေ သိပ်ရနေခဲ့ပြီ၊ ဖေဖေတို့ကိုလည်း နားလည်စွာ ကျေးဇူးတင်နေခဲ့မိပြီ၊ ကျွန်တော် ထောင်ထဲမှာ ရှိကံကြီးတင် ငိုကြွေးခဲ့ရတယ် ကိုကို၊ ကျွန်တော့်အပြစ်တွေဟာ ထောင်ထဲမှာ နေရုံနဲ့ ကျေမသွားနိုင်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ကို လူတွေအားလုံး ခွင့်လွှတ်တယ်ဆိုရင်တောင် ကျွန်တော် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး။ ကျွန်တော် အခု မိုးမခရဲ့ အိမ်ရိပ်ကို လာနင်းနေတာတောင် လွန်လှပြီ၊ ကျွန်တော့်မှာ အကြောင်းတစ်ခုရှိလို့ သာ လာရတာ၊ ကျွန်တော် မိုးမခကို ပြန်မလာ သင့်ဘူး။ လာလည်း မလာချင်ဘူး"

ကိုကိုသည် အံ့အားသင့်စွာ သူ့စကားကို ကြားလိုက်ရပုံဖြင့် မျက်လုံးများ ဝိုင်းစက်၍ မော့ကြည့်သည် ။ ထို့နောက် အလျင်အမြန်ပြန်မေးခဲ့သည် ။

" ဘာ...အကြောင်းတစ်ခုရှိလို့ ဟုတ်လား၊ အဲဒါ ဘာအကြောင်းလဲ"

သူ...အနည်းငယ် ပြုံးလိုက်မိသည် ။ ပြီးမှ ပြန်ဖြေရ၏။

" ကျွန်တော် မိုးမခမှာ ယူစရာသုံးခုရှိတယ်လေ၊ တစ်ခုက ကျွန်တော့် အဝတ်အစားတွေရယ်၊ တစ်ခုက ကျွန်တော် ဂီတာတီး စသင်ကတည်းက ကိုင်ခဲ့တဲ့ Gibson (ဂစ်ဘဆင်) ဂီတာ အဟောင်းလေးရယ်၊ ကျွန်တော့်စီးတော်ယာဉ် မြင်းညိုကြီးရယ်ပေါ့၊ Kawasaki (ကာဝါဆာကီ) လေ...ကိုကို၊ ကျွန်တော့်ဆိုင်ကယ် ကာဝါဆာကီအညိုရောင်ကြီး၊ ကျွန်တော် အဲဒီသုံးခုကိုပဲ လာယူတာ၊ အဲဒါတွေက ကျွန်တော့်ရဲ့ အမှတ်တရတွေမို့လို့ အဲဒါတွေကိုတော့ ကျွန်တော့်ကို ယူခွင့်ပေး ဟုတ်လား"

ကိုကိုသည် သူ့စကားအဆုံးမှာ သဘောကျစွာ ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်မောတော့သည် ။ ကိုကိုရယ်သံက ထမင်းစားခန်းမဆောင်ကြီးထဲမှာ ကျယ်လောင်စွာ ပဲ့တင်ထပ်ရိုက်ခတ်နေခဲ့၏။

ထို့နောက် ကိုကိုသည် ရယ်မောသံစွက်နေသော လေသံဖြင့် ထုတ်ပြောလိုက်သည် ။

" မင်း...မိုးမခစံအိမ်ထဲက ကြိုက်တဲ့ ပစ္စည်းကို ယူသွားနိုင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုကိုပေးတာတွေ ကိုလည်း မင်းယူသွားရလိမ့်မယ် ညီညီ။ ဪ...ဦးစိုးမြင့်"

ကိုကိုက ရုတ်တရက် ညာဘက်လှည့်ပြီးခေါ်လိုက်ရာ အသားဖြူဖြူ၊ အရပ်ခပ်ပြတ်ပြတ်နှင့် အသက်လေးဆယ်နီးပါးအရွယ် လူတစ်ဦးက ကိုကိုအနားတိုးလာသည် ။

" ပြောပါ...မောင်ရန်နိုင် "

" သော့တွေကို ထုတ်လာပေးပါ ဦးစိုးမြင့်၊ တစ်ခုက ကျွန်တော့်ညီရဲ့ ဒီမိုးမခစံအိမ်ထဲက အခန်းသော့၊ သူ... အိမ်က ထွက်သွားကတည်းက ပိ

တိထားခဲ့တဲ့ အခန်းလေ၊ အပေါ်ထပ် ညာဘက်ထောင့်ခန်း၊ သိတယ်နော်
"

" ဟုတ်ကဲ့ သိပါတယ် "

" အင်း...အဲဒီအခန်းသော့ရယ်၊ သူ့ဆိုင်ကယ်သော့ရယ်၊ နောက် ကျွန်
တော့်ပရာဒိုကားသော့ ရယ်၊ နောက်ပြီး ပဲခူးက အိမ်သော့ရယ်၊ သော့
လေးချောင်းနော်၊ သွား...အခုရှာထုတ်ပြီး ယူလာခဲ့ "

ဦးစိုးမြင့်သည် ဖျတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး သွက်လက်လျင်မြန်စွာ
ထမင်းစားခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားတော့သည် ။ သူ...ကိုကိုစကား တစ်ခွ
န်းကို နားမလည်နိုင်စွာ တစ်ချက်ထုတ်မေးလိုက် ရသည် ။

" ပဲခူးကအိမ်သော့...ဟုတ်လား ကိုကို "

ကိုကိုရယ်၍ ...

" ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအိမ်ကို မင်းနေဖို့ ပေးတာ မဟုတ်ဘူး ၊ မ
င်းရဲ့ ဆိုင်ကယ်က အဲဒီအိမ်မှာ ရောက်နေတယ်၊ ပဲခူးကို အရေးတကြီး
ကိစ္စရှိလို့ ငါ့တပည့်တစ်ယောက်ကို မင်းဆိုင်ကယ်နဲ့ လွှတ်လိုက်တာ၊ သူ
က ကားနဲ့ ပြန် လာပြီး ဆိုင်ကယ်ကို အဲဒီအိမ်ဂိုဒေါင်ထဲမှာ ထားခဲ့တယ်၊
မင်းသွားယူ လိုက်လေ၊ ပြီးတော့...မင်း အဲဒီပဲခူး ၃၃ လမ်းကအိမ်ကို
ကြိုက်တယ်၊ နေမယ်ဆိုလည်း ယူလိုက်ပေါ့ ရတယ်၊ မကြိုက်ဘူးဆိုလ
ည်း မင်းကြိုက်တဲ့ အချိန် ပဲခူးက အိမ်သော့ကို လာပြန်ပေး၊ မင်းလိုချင်
တဲ့ အိမ်သော့နဲ့ လာလဲယူ...ဟုတ်ပြီနော် "

သူသည် ကိုကိုစကားကို တိတ်ဆိတ်စွာ နားထောင်နေမိသည် ။ ချက်
ချင်းဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိခင်မှာ ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဦးစိုးမြင့် သုတ်
သီးသုတ်ပျာ ပြန်ဝင်လာ၏။ သူ့လက်ထဲမှာ ကိုင်လာသော သော့တံလေး

ချောင်းကိုလည်း ကိုကိုလက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ကိုကိုက ပြီး၍ သော့များကို တစ်ချက်ငုံ့ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ သော့တစ်ချောင်းချင်းစီကို လက်ထဲမှာ ထောင်ပြ၍ ကိုကိုက စပြော၏။

" ကဲ...ဒါက ဒီအိမ်က မင်းအခန်းသော့၊ မှတ်မိပါသေးတယ်နော်၊ မင်း...အခန်း မင်းဖွင့်ပြီး ကြိုက်တဲ့ ပစ္စည်းယူသွား၊ ဒါကတော့ မင်းရဲ့ ကာဝါဆာကီဆိုင်ကယ်သော့၊ ဒါက...ငါ့ကား ပရာဒိုသော့၊ ဒါက ပဲခူးအိမ်သော့"

ကိုကိုသည် သော့တံလေးချောင်းကို ရှေ့မှ ထမင်းစား စားပွဲပေါ် အသံကျယ်ကျယ်မြည်အောင် ချပြီး သူ့ကိုပေးလိုက်သည်။ ။

သူ...သော့တွေကို ကြောင်ပြီး ငုံ့ငေးကြည့်နေစဉ် ကိုကိုက သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ကို ရုတ်တရက် ဆွဲထုတ်ပြီး အထဲမှ အနီရဲရဲကတ်မာမာလေးတစ်ခုကို ဖျတ်ခနဲ ထုတ်ယူကာ ထိုသော့တံတွေပေါ်ကို ပစ်ချပေးလိုက်ပြန်သည်။ ။

" ရော့...အဲဒါ အေတီအမ်ကတ်လို့ ခေါ်တယ်၊ အဲဒီကတ်နဲ့ ငွေထုတ်လို့ ရတဲ့ စက်တွေ ဘယ်နေရာမှာ ရှိတယ်ဆိုတာ ဦးစိုးမြင့်ကိုမေးသွား၊ (၂၄) နာရီ ငွေထုတ်လို့ ရတယ်နော် ညီညီ၊ ဒါဆိုရင် မင်းအတွက် အားလုံးပြည့်စုံပြီ မဟုတ်လား၊ ငါ...သွားလို့ ရပြီနော်"

ကိုကိုက စကားကိုအဆုံးသတ်ပြီး သူ့ပခုံးတစ်ဖက်ကို တရင်းတနှီးလာရောက်ဖျစ်ညှစ် ဆုပ်ကိုင်သည်။ ။ ထို့နောက် သူ့ကို အပြုံးတစ်ခုဖြင့် ပြုံးပြသည်။ ။ သူလည်း ကိုကိုကို ခပ်ယဲ့ယဲ့ပြုံးပြ လိုက်မိပြီး ပြန်ပြောလိုက်ပါသည်။ ။

" ကိုကို...ကိုကိုပေးတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ကျွန်တော် ဒီတစ်ညပဲအသုံးပြုမှာ ပါ"

" ဘာ..ဒီတစ်ည ဟုတ်လား "

ကိုကို သိပ်အံ့ဩသွားပုံရသည် ။ ထို့ကြောင့် သူခပ်တိုးတိုးရယ်ရင်း စတင်ရှင်းပြလိုက်သည် ။

" ကျွန်တော်က အခု ကျွန်တော့်အခန်းထဲဝင်ပြီး ကျွန်တော့်အဝတ်အစားတွေရယ်၊ ဂီတာရယ်ယူသွားမယ်၊ ပြီးတော့...ကိုကိုကားကို ကျွန်တော်မောင်းပြီး ပဲခူးကိုသွားမယ်၊ ပဲခူးကိုရောက်ရင် မှောင်နေပြီဆိုတော့ ကျွန်တော် အဲဒီအိမ်မှာ ပဲ အိပ်လိုက်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ မနက်ဖြန် မိုးလင်းတာနဲ့ ကျွန်တော် အဲဒီပဲခူးအိမ်က ကျွန်တော့်ဆိုင်ကယ်ကိုယူပြီး ကလောအထိ သွားတော့မှာ ကိုကို၊ စောခွန်နောင်ဆီ သွားတော့မှာ ၊ ကိုကိုကားရယ်၊ ပဲခူးအိမ်သော့ရယ် ဘေးကခြံမှာ ပဲ ကျွန်တော် အပ်ထားခဲ့တော့မယ်၊ ကျွန်တော် ဒါတွေမယူနိုင်ပါဘူး၊ ဒီ ကိုကိုရဲ့ အေတီအမ်ကတ်ကိုတော့ အခုကတည်းက မလိုအပ်လို့ ယူမသွားတော့ပါဘူးလေ "

ကိုကိုသည် သူ့စကားကို အလျင်အမြန်လက်ကာပြ၍ ဝင်ဖြတ်ပြောလိုက်သည် ။

" ညီညီ...ကိုကိုက ပေးခဲ့တာတွေကို မငြင်းစမ်းပါနဲ့ ၊ မင်းတစ်ညပဲ အသုံးပြုပြု၊ နှစ်ညပဲအသုံးပြုပြု၊ တစ်သက်လုံးပဲ သုံးသုံးယူသွားစမ်း၊ ကိုကိုပေးခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ကိုကိုသံယောဇဉ်ပြတ်လို့ ပေးခဲ့တယ်ဆိုတာ မင်းသဘောပေါက်၊ လုံးဝပြန်တောင်းဖို့ စိတ်ကူးမရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါမပေးချင်တဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုကိုတော့ မင်း လုံးဝထပ်တောင်းဖို့ မကြိုးစားနဲ့ ညီညီ၊ အပ်တို တစ်ချောင်းတောင် မင်းထပ်ရမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ငါ...မင်းကို အခုပေးခဲ့တာတွေကလွဲပြီး ဘာမှ ထပ်ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ အခု မင်းရတာကို မင်းယူထားလိုက်..ဒါပဲ "

သူ...ရယ်မောမိပါသည် ။ ရယ်ရင်းဖြင့် ကိုကို၏ အနည်းငယ်ခက်ထ

နီလာသော မျက်နှာကို ကြည့်ကာ သူပြောပြလိုက်သည်။ ။

" ကိုကို...ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ဂီတာတစ်လက်ရယ်၊ ဆိုင်ကယ်တစ်စီးရယ်ရှိရင် ကျေနပ်နေခဲ့တဲ့ သူဆိုတာ ကိုကို အခုထက်ထိ မသိသေးဘူးနော် "

သူ့စကားအဆုံးမှာ တော့ ကိုကိုသည် သဘောကျစွာ ခပ်တိုးတိုးထုတ်ရယ်တော့သည်။ ။ သူ့ကိုလည်း အရှုံးပေးလက်မြှောက်သွားဟန်နှင့် လူတွေအားလုံးရှေ့မှာ သူတစ်ကိုယ်လုံးကို တင်းကျပ်စွာ ဆွဲဖက်လိုက်ပြန်သည်။ ။ ထို့နောက် လေသံကိုနှိမ့်၍ ကိုကိုက ပြုံးစိစိနှင့် သူ့ကိုပြောလိုက်၏။

" ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝဟာ အဲဒီလောက်နဲ့ မပြည့်စုံဘူး ညီညီ၊ မိန်းမ တစ်ယောက်ကိုလည်း မင်းလိုအပ်သေးတယ် "

ထိုအခါကျမှ ပင် သူသည် ဖျတ်ခနဲသတိရကာ ဝမ်းသာအားရ ထုတ်ပြောလိုက်မိတော့သည်။ ။

"ဟာ ... ကိုကိုရယ်၊ ဝမ်းသာစကားပြောဖို့ မေ့နေလိုက်တာဗျာ၊ အခုပြင်ဆင်နေတာ ကိုကိုရဲ့ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲနော်၊ ဘယ်လောက်အံ့ဩဖို့ကောင်းလဲ၊ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကိုကိုလက်ထပ်မယ့် နေ့မှ အမီ ကျွန်တော် ထောင်ကလွတ်ပြီး ရောက်လာခဲ့တာ၊ ကိုကိုရဲ့ မင်္ဂလာပွဲကို တက်ရလို့ ကျွန်တော်တော့ ဂုဏ်သိပ်ယူတယ် သိလား၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ငွေစက္ကူလောက် ဘယ်နေရာမှ အရေးမကြီးဘူးလို့ ယုံကြည်ခဲ့တဲ့ ကိုကိုတစ်ယောက် ဒီတစ်သက် မိန်းမရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး လို့ ကျွန်တော် ထင်ထားခဲ့တာဗျာ၊ ဟား ... ဟား ... ဟား အခုတော့ ကျွန်တော့်ထက်တောင် ကိုကိုက အရင် စွဲသွားပြီပေါ့လေ၊ ကိုကို ဆက်ပြီး ကံကောင်းပါစေဗျာ၊ Good Luck (ဂွတ်လပ်ခ်)"

သူ့စကားအဆုံးမှာ ကိုကိုမျက်နှာသည် ရုတ်တရက် တည်ငြိမ်အေး
ခဲသွားခဲ့ရာ သူပင် အံ့အားသင့်သွားခဲ့ရသည်။ ။ သူ ... ဘာစကား
မှားသွားပါလိမ့်။ မမှားပါဘူး။ အစ်ကိုဖြစ်သူကို ညီလုပ်တဲ့ သူက ဆုမွန်
ကောင်းတောင်းတဲ့ (Wish လုပ်တဲ့) စကားတစ်ခွန်းသက်သက်ပဲ။ ကိုကို
ဘာကို စိတ်တိုသွားပါလိမ့်။

ကိုကိုသည် ချက်ချင်း မျက်မှောင်ကြုတ် ခက်ထန်သည့် အမူမရာဖြစ်
လာကာ အနီးရှိ သူတပည့်များကို မျက်ထောင့်နီကြီးဖြင့် ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခ
နဲ တစ်ယောက်စီ လိုက်ကြည့်လေသည်။ ။

သူ့ တပည့်တပန်းများမှာ လည်း ကိုကိုအကြည့်ကြောင့် နဂိုက သက်
သောင့်သက်သာ ရပ်နေရာမှ ခပ်ကျုံ့ကျုံ့လေးတွေ ဖြစ်သွားကြ၏။ ခုန
က သော့တွေယူလာပေးသော ဦးမိုးမြင့်ပင် မျက်နှာငယ်လေး ဖြစ်နေခဲ့
သည်။ ။

တစ်ခုခုတော့ မှားယွင်းနေပြီ၊ သေချာပါတယ်။ ဒီ ... မင်္ဂလာဇည့်ခံပွဲ
ဟာ တစ်ခုခုတော့ လွဲချော်မှားယွင်းနေခဲ့ပြီ။

ထိုစဉ်မှာ ပင် ကိုကို၏ အေးစက်စက်လေသံက ပြတ်သားစွာ ပေါ်
လာပါသည်။ ။

"ဝမ်းမသာနဲ့ ဦး ညီညီ၊ ကိုကိုက ... မင်းထင်သလောက်တော့ ကံမ
ကောင်းသေးဘူး၊ ဧည့်ခံပွဲက ညနေခြောက်နာရီ စမှာ ၊ အခုညနေ"

ကိုကိုက သူ့လက်မှ လက်ပတ်နာရီကို ငုံကြည့်လိုက်ပြီး ...

"အခု ညနေ ငါးနာရီမှာ ငါ့ရဲ့ သတို့ သမီး ဒီအိမ်ကနေ လုံးဝ ပျောက်
ဆုံးသွားခဲ့လို့ ပါပဲ"

"ဗျာ"

သူသည် အံ့အားသင့်လွန်း၍ အာမေဍိတ်သံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက် ပေါ်သွားတော့သည်။ ။ သူ ရုတ်တရက် ရယ်ချလိုက်မိတော့မလို ဖြစ်သွား သော်လည်း မရယ်ရဲခဲ့ချေ။ ကိုကိုမျက်နှာက အင်မတန် မာကျောခက်ထ န်နေခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ။ ကိုကိုသည် ဒေါသသံဖြင့် သူ့ကို ဆက်ပြောသည်။ ။

၀၁၄၇ မင်း ... ရောက်မလာခင်က ငါတို့ အားလုံး အဲဒီကိစ္စအတွက် ဦးနှောက်စား၊ မီးတွေ တောက်နေတာ ညီညီ၊ စိတ်တော့မရှိပါနဲ့ ကွာ၊ မ င်း ... ပြန်လာတဲ့ နေ့မှာ မင်းကို ငါ အချိန်သိပ် မပေးနိုင်ခဲ့လို့ ၊ အခု .. မ င်းလည်း မင်းအလုပ်ကို မင်း စလုပ်တော့၊ ငါလည်း ဒီမိန်းမကို ရှာဖို့ အ တွက် ဆက်လုပ်စရာတွေ အများကြီးပဲ၊ Good bye ညီညီ၊ နော် ... တို့ ကိစ္စ ဒီနေရာမှာ တင် ရပ်ကြစို့"

သူသည် ကိုကိုစကားကြောင့် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်သွားကာ နှစ် သိမ့်စကားပြောဖို့ ကြိုးစားလိုက်ရသည်။ ။

"ကျွန်တော် ... ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး ကိုကို၊ သူ့ကို အမြန် ရှာတွေ့ပါစေဗျာ"

ကိုကိုက နှုတ်ခမ်းမဲ့၍ ပြုံးရယ်လိုက်ရင်း ...

"မတွေ့စရာအကြောင်း မရှိပါဘူး၊ ဒီကောင်မ ... ပြေးစရာမြေ သိပ် မှ မရှိဘဲ၊ အရင် အခေါက်တွေတုန်းကလည်း ငါတို့ သူ့ကို ရှာတွေ့ခဲ့တာ ပဲ"

"ဗျာ"

ဒီတစ်ခါတော့ သူ ပို၍ အကြီးအကျယ် အံ့ဩသွားရပြန်သည်။ ။ ကိုကို က မျက်နှာတင်းတင်းနှင့် ထုတ်ပြောဝန်ခံလိုက်သည်။ ။

"ဟုတ်တယ် ... ဒီခရမ်းပြာဆိုတဲ့ မိန်းမ ဒါမျိုးလုပ်တာ အကြိမ်ကြိမ်
ရှိပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ခါ နောက်ဆုံးဖြစ်စေရမယ်"

(၂)

အလင်းရောင် ဝိုးတဝါးဖြင့် ခပ်မှောင်မှောင်ဖြစ်နေသော အခန်းကျဉ်းကလေးထဲမှ မြင်ကွင်းကို သူ တိတ်ဆိတ်စွာရပ်၍ ငေးကြည့်နေမိသည်။

ထိုအခန်းလေးသည် သူ့အသက်(၄)နှစ်အရွယ်မှ (၁၈)နှစ် အရွယ်အထိ ဆယ့်လေးနှစ်တာ နေထိုင်ခဲ့သော အခန်းလေးတစ်ခန်းဖြစ်သည်။ ထို အခန်းလေးထဲမှာ သူ ဆော့ကစားခဲ့သည်။ ထို အခန်းထဲမှာ သူ စာကျက်ခဲ့ရသည်။ ထိုအခန်းထဲမှာ ဂစ်တာတီး၍ အသံကုန်ဟစ်ကာ သီချင်းတွေ အော်ဆိုခဲ့ဖူးသည်။ ထိုအခန်းထဲမှာ သူ စီးကရက်တွေ ခိုးသောက်ခဲ့ဖူးသည်။ ထိုအခန်းထဲမှာ ဖေဖေနှင့်သူ အကြီးအကျယ် စကားများခဲ့ဖူးသည်။ ထိုအခန်းထဲမှာ သူ ကျိတ်၍ ငိုကြွေးခဲ့ရဖူးသည်။

ယခုတော့ အခန်းကလေးသည် သူ မဟုတ်တော့သလိုပင် စိမ်းကားစွာ ငြိမ်သက်လျက် သေဆုံးနေခဲ့ပြီ။

အခန်းကလေးရေ ...

မင်း ... ငါ့ကို နှုတ်မဆက်တော့ဘူးလားဟင်။ ခင်ဗျား ... ကျွန်တော်နဲ့ ခွဲခွာပြီး နှစ်ပေါင်း များစွာ ဘယ်လိုလေလွင့်နေခဲ့သလဲလို့ မမေးတော့ဘူးလား၊ အခုရော ခင်ဗျားက ကျွန်တော့် ရင်ခွင်ထဲကို အပြီးပြန်လာခဲ့ပြီလားလို့ မင်း မေးဦးမှာ လား။

မမေးပါနဲ့ တော့ကွာ နော် ... ငါ အဲဒီအဖြေကို မဖြေချင်ဘူး။ ငါ ... မင်းအပေါ် မရက်စက်ချင်ဘူး။ မင်းဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ် မင်းကို ခွဲခွာခဲ့တဲ့ အချိန်တုန်းကလိုပဲ ဆက်လက် အိပ်စက်နေပါတော့။ ငါ ... မင်းကို လှုပ်မနှိုးချင်တော့ပါဘူး။ မင်းကို နှိုးပြီး မင်းနဲ့ ငါဟာ ဘယ်တော့မှ ပြန်ဆုံတွေ့စရာအကြောင်းမရှိဘဲ တစ်သက်တာဝေးကွာခြင်းမျိုးနဲ့ ခွဲခွာခဲ့ရပြီ ဖြစ်ကြောင်း ငါ မပြောပြရက်ပါဘူး အခန်းလေးရယ်။

သူသည် ... ပြတင်းပေါက်မှ ဝင်လာသော ညနေခင်း အလင်းဖျော့ဖျော့အောက်တွင် အခန်းလေးထဲရှိ ပစ္စည်းများကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ တကယ်တော့ အခန်းထဲရှိ ပရိဘောဂ အားလုံးကို အဝတ်ဖြူဖြူများ ဖြင့် အားလုံးအုပ်ကာ ထားသည် သာဖြစ်သည်။ အဖြူရောင်ထူထည်ပုံစံ အရွယ်အမျိုးမျိုးကိုသာ သူ တွေ့နေရသည်။ ပရိဘောဂတွေကို ဖုန်တက်ညစ်ပေမှာ စိုး၍ လား၊ ဒါမှ မဟုတ် သူ အသုံးပြုခဲ့သော ပစ္စည်းတွေကို ဖေဖေတို့ မမြင်ချင်၊ မတွေ့ချင်တော့၍ ပဲလား။

ရုတ်တရက် သူ ... ကြေကွဲစွာ ဆို့နင့်သွားသည်။

အခန်းတစ်ခုလုံး အဝတ်ဖြူများ သာ သူ မြင်တွေ့နေရ၍ ပိုတောင် အထီးကျန်ဆန်လာခဲ့မိ၏။ သူသည် နာကျင်နေသော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် အခန်းတစ်ခုလုံးကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုနေမိသည်။ သူ့ လက်က စားပွဲကို အုပ်ထားသောအဝတ်ဖြူတစ်ခုကို အသာပွတ်ကိုင်မိရာ သူ့လက်ပေါ် ဖုန်မှုန့်များ နှင့် အတူ ပင့်ကူမျှင်တချို့ ကပ်ငြိပါလာသည်။

ဪ ... ဒီအခန်းလေးကို သူတို့ ပစ်ထားခဲ့ကြတာ ကြာပြီပဲလား။ ဒီအခန်းလေးဟာ သူနည်းတူ အချိန်ကြာမြင့်စွာ အထီးကျန် တစ်ကိုယ်ရေနေခဲ့ရတာပါပဲလား။

သူသည် အခန်းအလယ်သို့ တိတ်ဆိတ်သောခြေလှမ်းများ ဖြင့် လှမ်း

ဝင်လာခဲ့မိသည်။ ။

နံရံထောင့်တစ်ခုတွင် ရှိသော သူ့ မှန်တင်ခုံကို အုပ်ထားသည့် အဝတ်ဖြူတစ်စကို သူ ဆွဲကိုင်မိသည်။ သူသည် တုန်လှုပ်စွာ အခန်းကလေး၏ သေဆုံးနေမှုကို ငေးကြည့်ရင်း စိတ်ထဲမှာ ပေါက်ကွဲလွင့်ထွက်ချင်လာသည်။ ။

သူ ... မှန်တင်ခုံကို အုပ်ထားသည့် အဝတ်စကို ရုတ်တရက် ဆွဲချပစ်လိုက်၏။ ဘွားခနဲ ပေါ်လာသော မှန်ချပ်ရှည်ကြီးပေါ်မှ သူ့ ရုပ်သွင်သည် သူ့ကို အလန့်တကြားဖြစ်အောင် လုပ်လိုက် နိုင်ပါသည်။ ။

သူသည် ထိတ်လန့်လွန်သွား၍ နောက်သို့ပင် တစ်ချက်ယိုင်သွားသလို ထင်မိသည်။ ။ ဘုရား ... ဘုရား ... ။ အဲဒီမှန်ထဲက သူ့စိမ်းတစ်ယောက်ဟာ ‘ကောင်းမွန်ခ’တဲ့ လား။

မှန်ထဲမှ လူတစ်ယောက်နှင့်သူသည် အချိန် တော်တော်ကြာအောင် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် စိုက်ငေးနေမိကြသည်။ ။

ကြည့်ပါဦး ... မှန်ထဲကလူဟာ ...။

အရင်က အဲဒီမှန်ထဲကလူဟာ အသားဖြူဖြူ၊ ပိန်ကပ်ကပ်၊ မျက်နှာရှည်သွယ်သွယ်နဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်၊ ဆံပင်ရှည်လေးတွေကို လည်ကုပ်မှာ ဝဲပြီး တစ်ချက်တစ်ချက် သပ်တင်တတ်တဲ့ ကောင်ကလေး။ ရယ်လိုက်ရင် သွားတက်ကလေးက လက်ခနဲဖြစ်သွားပြီး မျက်လုံးလေးတွေက နက်မှောင်တောက်ပနေတတ်တဲ့ သူ။ သူ့ရဲ့ ရုပ်ရည်နဲ့ သူ့ရဲ့ အသံကို ကြားရဖို့ လွန်ခဲ့တဲ့ ရှစ်နှစ်၊ ကိုးနှစ်ကဆိုရင် ဆယ်ကျော်သက်ကောင်မလေးတွေ တွန်းထိုးရုန်းကန်ပြီး အပြေးအလွှားပဲပေါ့။

အဲဒီကောင်မလေးဟာ အခု မှန်ထဲမှာ မြင်နေရတဲ့ သူ ဟုတ်ပါ့မလား

ကြည့်လေ၊ အခုတော့ အဲဒီကောင်လေးတစ်ယောက်ဟာ ပခုံးကျယ် ကျယ်၊ ရင်အုပ်ကားကားနဲ့ ကြွက်သားတွေ၊ သွေးကြောတွေပေါ်လွင်နေ တဲ့ ရင့်ထော်နေတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်လို့ ။ နှစ်ပေါင်းတော် တော်ကြာ နေပြင်းပြင်းတွေအောက်မှာ အလုပ် လုပ်ခဲ့ရတဲ့ ဒဏ်တွေနဲ့ ညှိမောင်းတဲ့ အသားအရေကို ပိုင်ဆိုင်လို့ ။ ပျော့ပျောင်းရှည်လျားတဲ့ ဆံ ပင်တွေရော ဘယ်မှာ လဲ။ တိုတိုထောင်ထောင် နီကြမ်းကြမ်းနဲ့ သူ့ဆံပင် ပုံက ရင့်ကျက်ခက်ထန်နေပြီဖြစ်တဲ့ သူ့မျက်နှာကို အသက်ပိုကြီးနေစေ တာပေါ့။ သူ့မျက်လုံးတွေကလည်း အရင်လိုမစူးရှ၊ မတောက်ပကြတော့ ဘူး၊ ကြေကွဲရိပ်သမ်းနေတဲ့ ရီဝေဝေမျက်လုံးတွေနဲ့ ။

ဪ ... မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်တွေတောင် ရှည်လျားစွာ နေရာယူတ တ်ခဲ့ကြပြီပဲ။ သူ့ရဲ့ ရုပ်သွင်ဟာ တကယ့်ညှဉ်းသိုးသိုး ကြမ်းတမ်းရိုင်းစိုင်းသော လူတစ်ယောက်ပုံဖြစ်နေခဲ့ရပြီ။

သူ့နှုတ်ခမ်းတွေ၊ သူသည် အမွှေးအမျှင်များ ဖြင့် ကြမ်းတမ်းနေသော သူ့နှုတ်ခမ်းပေါ်နှင့် ပါးပြင်တစ်ဝိုက်ကို လက်ဖြင့် ပွတ်သပ်နေမိရင်း ကြေကွဲနာကျင်စွာ တွေးမိခဲ့၏။ ဟော့ဒီ နှုတ်ခမ်း မွေးတွေဟာ သီချင်း တစ်ပုဒ်ကို စိတ်ရှိလက်ရှိ အော်ဟစ်မသီဆိုခဲ့ရတာ ဘယ်လောက်ကြာခဲ့ပြီလဲမသိ။ ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် ... အခုအချိန်မှာ တော့ သူ့နှုတ်ခမ်းတွေက သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ရင်ထဲက ဟစ်ကြွေးနိုင်အောင် ပြ င်ဆင်ထားရပါတော့မည်။

သူ ... ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ သူ့ရဲ့ ဘဝကို အစမှ ပြန်လည်စတင် ဖန်တီး ရပါတော့မည်။ သူ့ပုံစံကို ယခုပင် သူ ပြောင်းလဲရပါတော့မည်။

ဟုတ်သည် ။ သူ ... အဝတ်အစားတွေ လဲပစ်ရမည်။ မုတ်ဆိတ်တွေ

ရိတ်ပစ်ရမည်။ သူ ခေါင်းဖြီးရမည်။ အဟုတ်သေးပါဘူး။ ရေချိုးကန်ထဲ မှာ တစ်နာရီလောက် မိမိရှိရှိနဲ့ စိမ်ပြီး ချိုးလိုက်ရဦးများ၊ အင်း ... ရေချိုး တဲ့ အလုပ်ဟာ အခုအချိန်မှာ ပထမဦးဆုံး လုပ်သင့်တဲ့ အလုပ် တစ်ခုပဲ။

သူသည် ရုတ်တရက် လန်းဆန်းတက်ကြွလာသော စိတ်ဖြင့် သူ့အခန်းနှင့်ကပ်လျက် ရေချိုးခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပစ်လိုက်သည်။ ။

သူဖွင့်လိုက်တာ အားများ သွားသည် လား၊ ရေချိုးခန်းတံခါးကပဲ ချောင်နေခဲ့သည် လားမသိ၊ ဝုန်းခနဲ နံရံကိုပြေးကပ်ပြီး ပွင့်သွားသည့် တံခါးနှင့်အတူ မမျှော်လင့်စရာကောင်းသော အဖြစ်အပျက် တစ်ခုက စတင်ဖြစ်ပွားသွားတော့သည်။ ။

"အား"

ထိုအသံမှာ သူတစ်ယောက်တည်း အော်လိုက်သည့်အသံမဟုတ်။ နှစ်ယောက်စလုံး၏ အာမေဍိတ်သံ။ နှစ်ယောက်ဆိုသည် မှာ သူနှင့် သူ့ရေချိုးခန်းထဲ ဘယ်အချိန်ကတည်းက ဘယ်လို ရောက်နေမှန်းမသိသည့် မိန်းကလေးတစ်ဦး။

ထိုမိန်းကလေး၏ အသံက ပို၍ စူးရှကျယ်လောင်ပါလိမ့်မည်။ နှစ်ယောက်စလုံးကတော့ အလွန်ပင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားကြပြီး နောက်ဘက်သို့ ကိုယ်စီ ယိုင်ယဲ့ကုန်ကြသည်။ ။ ထို မိန်းကလေးက ရုတ်တရက် ဝုန်းခနဲပွင့်လာသည့် ရေချိုးခန်းတံခါးကြောင့် ပို၍ လိပ်ပြာလွင့်သွားပုံ ရသည်။ ။ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်သွားပြီး သူမ၏ လက်ထဲမှ ပုလင်းတစ်လုံး လွတ်ကျကာ ရေချိုးခန်း ကြမ်းပြင်ကျောက်ပြားပေါ်သို့ ပုလင်းကွဲတွေ ပြန့်ကျဲလွင့်စဉ်ကုန်တော့သည်။ ။

အခန်းထဲမှာ သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး၏ အော်သံ၊ ပုလင်းကွဲ လွတ်ကျကွဲသံတွေဖြင့် ရုတ်ချည်း ဆူညံပွက်လောရိုက်သွားပြီး ပြန်လည်တိတ်ဆီ

တံသွားတော့သည်။ သူတို့ နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အံ့အားသင့် ကြက်သေ သေပြီး စိုက်ကြည့်မိလိုက်ကြ၏။

ထိုအခါကျမှ သူ့အသည်းနှလုံးတွေ စတင်လှုပ်ရှား ထိတ်လန့်ဖွယ် ကောင်းလောက်အောင် သူမ ရက်စက်စွာ လှပနေခဲ့မှန်း သူ ရိပ်မိတော့ သည်။

သူမ၏ မျက်လုံးဝိုင်းကြီးတွေ ရှုန်းစိုဝိုင်းစက်လျက် တုန်လှုပ်စွာ ကုန် ခြွေ ပျက်သွားသည့် မျက်ဆံနှစ်ခု။ အို ... သူမဟာ သူဝင်မလာခင်က ဝိုကြွေးထားခဲ့တာပါလား။ ကြည့်စမ်း ... ။ မျက်ရည်ဥကြီးတွေ တွဲခိုပြီး စွတ်စိုနေတဲ့ သူမမျက်တောင်တွေဟာ ဒီလောက်တောင် ကော့ပျံ့ ညွတ် ကွေးနေရသေးသလား။ နီရဲနေတဲ့ နှာတံဖျားကလေးကရော ဒီလောက် ထင်ရှားဖြောင့်စင်း နေရသလား။

ပြီးတော့ ခရမ်းရောင်ဆိုးထားပြီး ဤမျှလောက် ပုံစံကျနလှပသည့် မိန်းမတစ်ယောက်၏ နှုတ်ခမ်းတွေကို သူ တစ်ခါမှ ဒီလောက်အနီးကပ် မတွေ့ဖူးပါ။ ဒီလို တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေသည့် နှုတ်ခမ်းထူအမ်းအမ်းလေးတွေဆို ပို မတွေ့ဖူးတာပေါ့။

ဪ ... တကယ်တော့ သူဟာ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဒီလောက်နီး ကပ်စွာ မမြင်တွေ့ခဲ့ရ သည် မှာ ခုနစ်နှစ်လောက်တောင် ရှိခဲ့ပြီပဲလေ။ သူရင်တွေ တဖျပ်ဖျပ်ခါ လှုပ်ရှားသွားတာ အဆန်းလား။

နှစ်ယောက်စလုံးမှာ ချက်ချင်းစကားသံထွက်မလာဘဲ တစ်ယောက် ကိုတစ်ယောက် ကြာမြင့်စွာ အကဲခတ်နေရာမှ လွတ်ခနဲ ကျယ်လောင်စွာ ထုတ်ပြောမိတော့လည်း အတူတူပင် ဖြစ်နေသည်။

"မင်း ... ဘယ်သူလဲ"

"ရှင် ... ဘယ်သူလဲ"

"အဲဒီမေးခွန်း ငါက မေးရမှာ "

"ကျွန်မက မေးရမှာ ၊ ရှင့်ကို ကျွန်မ ဒီအိမ်မှာ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘဲနဲ့
"

သူ ... ပြုံးလိုက်မိသည် ။ ပြီးတော့ တစ်လုံးချင်းပြောပြလိုက်၏။

"ငါ ... ဒီအိမ်ပိုင်ရှင် ရန်နိုင်ခရဲ့ ညီ၊ တစ်ဦးတည်းသော
ညီအရင်းခေါက်ခေါက်၊ ကဲ ... မင်း ဘယ်သူလဲ"

ထိုမိန်းကလေး၏ လှပသောမျက်လုံးများ ဝိုင်းစက်သွားကြသည် ။
သူမ၏ မျက်နှာနုနု ကလေးမှာ သူ နားမလည်လိုက်သောအရိပ်တွေ ဖြ
တ်ပြေးသွားကြ၏။ သူမ၏ နှုတ်ခမ်းလွှာ နှစ်ခုကလည်း နှင်းဆီပန်း၏
ပွင့်ချပ်တွေလို ဖွင့်ဟသွားကုန်သည် ။ ထို့နောက် ကတုန်ကယင် လေသံ
နှင့် သူမ ထုတ်ပြောခဲ့၏။

"ဒါဆို ... ရှင် ... ရှင်ဟာ ... ကိုကောင်း"

"ဟုတ်တယ်၊ ငါ့နာမည် ကောင်းမွန်ခ၊ ထောင်ထဲမှာ ခုနစ်နှစ်နေပြီး
ဒီနေ့မှ လွတ်လာတဲ့ ကောင်းမွန်ခ၊ ကဲ ... ငါ့အလှည့်ပြီးပြီ၊ မင်းအလှည့်
ပြောစမ်း၊ မင်း ဘယ်သူလဲ၊ မင်း ဘာဖြစ်လို့ ငါ့အခန်းထဲ ဝင်နေတာလဲ၊
ရေချိုးခန်းထဲ ဘာလုပ်ဖို့ ရောက်နေတာလဲ၊ ကဲ ... ပြောလေ၊ အာလုပ်နေ
တာလဲ

သူ ... စိတ်မရှည်စွာ သူမ လက်မောင်းကို ဖျတ်ကနဲဆုပ်ကိုင်ပြီး ဆွဲ
လှုပ်ယမ်းခါရင်း မေးလိုက်မိသည် ။ သူမသည် အံ့အားသင့်
တုန်လှုပ်သွားသော မျက်နှာမျိုးနှင့် သူ့ကို မော့၍ သာ ကြည့်နေပြီး နှုတ်
ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ပိတ်ထားသည် ။

သူ ...ဒေါသထွက်လာစဉ် သူ့မျက်လုံးများက ယခုမှ ထိုမိန်းကလေး၏ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုကို သတိထားမိတော့သည်။ သူမ၏ ဆံပင်တိုတို ... လည်ကုပ်ပေါ်သို့ အမျှင်မျှင်ကျဆင်းနေသည့်ပုံစံက သူမ၏ အဝတ်အစားနှင့် မည်သို့မျှ မလိုက်ဖက်ပါ။ သူမ ဝတ်ထားသည် က တလက်လက်ရွန်းပ တောက်ပြောင်လွန်းသည့် ခရမ်းရောင် ပိုးသားဝတ်စုံ။ အပေါ်ပိုင်းကို သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်နှင့် တစ်ထပ်တည်း ကပ်နေအောင် ကျနစွာ ချုပ်ထားပြီး အောက်ပိုင်းကမူ မျက်စိနောက်စရာကောင်း လောက်သည့် အလိမ်အတွန့်အဖတ်များ နှင့် ဖောင်းကားနေသော ဂါဝန်ရှည်ကြီးဖြစ်နေသည်။

သူမ၏ ဝတ်စုံသည် အခမ်းအနားတစ်ခုတက်ရမည့် အထက်တန်းသိပ်ကျသည့် ဝတ်စုံ၊ ခရမ်းရောင်ပိုးသားစစ်စစ်ဖြင့် ချုပ်ထားသည့် အင်္ကျီနှင့် ဂါဝန် တစ်ဆက်တည်း ဝတ်စုံ၊ ခရမ်းရောင် အလို ... ကိုကိုရဲ့ ရင်ဘတ်ပေါ်က သစ်ခွပန်းဟာလည်း ခရမ်းရောင်ပါပဲလား။

သူသည် ချက်ချင်း ကြက်သီး တုန်လှုပ်သွားကာ မျက်လုံးများ ပြူးသွားပြီး အော်ဟစ် လိုက်မိလေသည်။

"မင်း ... မင်းက ကိုကိုရဲ့ ခရမ်းပြာ"

"မဟုတ်ဘူး"

သူမသည် ဒေါသသံဖြင့် မျက်စိစုံမှိတ်လျက် သူ့ကို ပြန်ကုန်းအော်သည်။

"ဘာ မဟုတ်ရမှာ လဲ၊ မင်းဟာ ကိုကိုရဲ့ ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ သတို့သမီး၊ ဟင် ... ကြည့်စမ်း"

သူသည် ယခုမှ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို အလုံးစုံ

သဘောပေါက်သွားရတော့သည်။ ။ သူ့ အကြည့်များက သူမ၏ မျက်ရည်တွေ စိုရွဲကျဆင်းနေသည့် ပါးပြင်နှစ်ဖက်၊ ကြမ်းပြင်ပေါ် လွတ်ကျသွားသည့် ကွဲအက်နေသည့် ရေချိုးခန်းပြတင်းပေါက်မှ မှန်ချပ်များ။ ။

ဒါ့အပြင် သူမရှေ့ ကြွေစင်ပေါ်မှာ တင်ထားသည့် ပြတင်းပေါက်ဆီမှ ဖြုတ်ယူထားသည့် မှန်ချပ်အကွဲများ။ ။

သူသည် အံ့အားလည်း သင့်သွားသလို ဒေါသလည်း အကြီးအကျယ် ထွက်သွားသည်။ ။ ချက်ချင်း သူမ လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ပစ်လိုက်ပြီး မျက်နှာပေါ်အုပ်မိုးလျက် အော်ဟစ်လိုက်မိပြန်သည်။ ။

"ဟင် ... မင်းက ဒီအိမ်ကနေတောင် ထွက်ပြေးမလို့ ပေါ့လေ၊ ဒါ ... မင်း ပုလင်းနဲ့ ဒီ ပြတင်းပေါက်မှန်တွေကို ရိုက်ခွဲဖွင့်ထားတာ မဟုတ်လား၊ မင်း ထွက်ပြေးတာ အရေးမကြီးဘူး၊ ငါ့အစ်ကို အရှက်ကွဲမှာ ကွ၊ ငါ့အစ်ကို အရှက်ကွဲအောင် မင်းလုပ်နေတာလား"

"ရှင့်အစ်ကို အရှက်ကွဲရုံမကလို့ လဲပဲသေသေ၊ ကျွန်မက ဂရုစိုက်ရမှာ လား"

"ဘာကွ"

သူ ... ထောင်းခနဲ ဒေါသထွက်သွားပြီး သူမကို လက်မောင်းတစ်ဖက်မှ ဆုပ်ကိုင်ကာ ရေချိုးခန်းထဲမှ ထွက်လာအောင် ဆောင့်ဆွဲပစ်လိုက်သည်။ ။ သူမ အရပ်ကလေးတစ်ရပ်လို သူ့ရှေ့ ငိုက်ကနဲကျလာသည်။ ။

သို့သော် သူမက သူ့နောက်သို့ အသာတကြည် ပါမလာဘဲ အတင်းပြန်ရုန်းပြန်သည်။ ။ သူတို့ နှစ်ဦး ရေချိုးခန်း၏ ခပ်ကျဉ်းကျဉ်း အပေါက်ဝနားမှာ ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ ။ သူမသည် ငိုမဲ့မဲ့မျက်နှာနှုတ်နေသည်။

င့် စူးရှစွာ အော်သေးသည်။ ။

"ရှင် ... ကျွန်မကိုလွှတ်"

"မလွှတ်ဘူး၊ မင်း ...ဘာဖြစ်လို့ ဒီကနေ ထွက်ပြေးရမှာလဲ၊ ဘာလဲ မင်း ... ငါ့အစ်ကိုကို လက်မထပ်ချင်ဘူးပေါ့ ... ဟုတ်လား"

"ဘာ ... ဒီလောက်ကြွယ်ဝချမ်းသာပြီး တည်ကြည်ခန့်ငြားတဲ့ ငါ့အစ်ကိုကို မင်း လက်မထပ်ချင်ဘူးဆိုရင် မင်းသာ ရူးနေတာကွ မင်းသာ အရူးမဖြစ်မှာ "

သူမသည် သူ့ကို စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး မော့ကြည့်သည်။ ။ သူမ၏ လက်မောင်းတွေကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထားသည့် သူ့လက်တွေကိုလည်း အတင်းဖျစ်ညှစ်ဖြေယူနေသည်။ ။ သို့သော်... သူ သူမကို လွှတ်မပေးချေ။

သူမသည် ဒေါသတကြီးဖြစ်လာသည့်ဟန်နှင့် အသံများ တုန်ယင်လိုက်ခါစွာပြောလိုက်သည်။ ။

"ရှင်က...ရှင်အစ်ကိုအကြောင်း ဘယ်လောက်သိလို့ လဲ ဟင်၊ ရှင့်အစ်ကိုဟာ မြေခွေးတစ်ကောင်လို ကောက်ကျစ်ပြီး ဝက်တစ်ကောင်လို ကြမ်းတမ်းတယ်၊ ခွေးတစ်ကောင်လို ယုတ်ညံ့တယ်"

သူ...ရုတ်တရက် ရယ်ချင်သွားသော်လည်း မျက်နှာကို မနည်းတည်ထားလိုက်ရပြီး...

" ပြောစမ်း ငါ့အစ်ကိုကို တိရစ္ဆာန်နာမည်တွေ ကုန်တဲ့ အထိ ခိုင်းနှိုင်းစမ်း၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ တိရစ္ဆာန်ကိုပဲ မင်း...အခုလက်ထပ်ရမယ်၊ ခြံထဲမှာ အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ...လာ...လိုက်ခဲ့"

" မလိုက်ဘူး၊ ရှင်...ကျွန်မကို အခုလွှတ်၊ ကျွန်မ ရှင့်အစ်ကိုကို သေတောင်မယူနိုင်ဘူး၊ လွှတ်နော်၊ အား...နာတယ်ရှင်၊ လွှတ် လွှတ်"

" မလွတ်ဘူး "

သူတို့ နှစ်ယောက် ရှေ့တိုးနောက်ငင်ဖြစ်နေစဉ် သူမ၏ လက်များက သူ့ကိုထုရိုက်ဖို့ စတင်ကြိုးစားသည် ။ သူက သူမလက်ကို အတင်းဖမ်းချုပ်ရာ သူမက ဆောင့်ရုန်းလိုက်သည် ။ ထိုစဉ် သူမ၏ ညာလက်သည် အရိုက်ပြင်းပြင်းနှင့် ကြွေစင်ပေါ်မှာ တင်ထားသော ဖန်ခွက်ကို တိုက်ချသွားပါသည် ။

ဖန်ခွက်၏ ကြမ်းပြင်ကြွေပြားပေါ်သို့ အစိတ်အစိတ်အမွှာမွှာ ကျကွဲသံမှာ ရေချိုးခန်းထဲတွင် ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည် ။ သူတို့ နှစ်ယောက် အံ့အားသင့်စွာ ဖန်ခွက်အကွဲများ ပြန့်ကျဲ သွားသည် ကို ဖျတ်ခနဲ ငုံ့ကြည့်နေမိစဉ် ခပ်ကျယ်ကျယ်အသံတစ်ခုနှင့် သူတို့ အခန်းတံခါးပွင့်သွား လေသည် ။

သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ဆတ်ခနဲတုန်ယင်သွားပြီး အခန်းပေါက်ဝဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ပို၍ တုန်လှုပ်အံ့ဩသွားကြတော့သည် ။

သူ့အိပ်ခန်းတံခါးကို ဝုန်းခနဲတွန်းဖွင့်ဝင်လာသူမှာ သူ့အစ်ကိုနှင့် တပည့်တပန်းများ ပင် ဖြစ်လေသည် ။

" ဟင်...ကိုကို "

သူ...အာမေဍိတ်သံထွက်သွားသလို အားလုံးကလည်း အံ့အားသင့်တကြီး သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ဝိုင်းကြည့်ကြသည် ။ ကိုကိုသည် သူ...အတင်းဖမ်းဆွဲချုပ်ထားသော သူမကို အတွေ့မှာ ဒေါသတကြီး စပြောသည် ။

" ဟင်...အခုမှ ပဲ တွေ့တော့တယ် ညီညီ သူ့ကို ဘယ်ကရှာတွေ့ခဲ့တာလဲ၊ ငါမင်းကို ကျေးဇူးတင်လိုက်တာကွာ "

သူ...ကိုကိုကို ပြုံး၍ ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ ။

" ကိုကို ကျွန်တော့်ကို ကျေးဇူးမတင်ပါနဲ့ ၊ ကျွန်တော် သူ့ကို ရှာတွေ့ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ၊ သူက...ကျွန်တော့်ရေချိုးခန်းထဲ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ရောက်နေတာ "

ကိုကို...အံ့ဩသွားပုံဖြင့် မျက်လုံးများ ပြူးလာကာ...

" ဘာ...ဒီမိန်းမက ဘယ်လိုလုပ် မင်းရေချိုးခန်းထဲရောက်နေတာလဲ ၊ ဒီအခန်းက သော့ပိတ် ထားတာ ဆယ်နှစ်လောက်ရှိနေပြီ၊ ဒီအခန်းထဲ ဘယ်သူမှ ယောင်လို့ ဝင်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဟင်...နင် ဘယ်အပေါက်က ဝင်လာတာလဲ၊ နင်က ဒီအခန်းထဲမှာ လာပုန်းနေတာပေါ့လေ "

ကိုကိုသည် ဒေါသတကြီး မျက်နှာမျိုးဖြင့် ခရမ်းပြာဆိုသော မိန်းကလေးဆီသို့ ရှေ့တိုး သွားရာ သူမအလွန်ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်သော အမူအရာဖြင့် နောက်ကိုဆုတ်လိုက်သည်။ ။

သူက...ဝင်ပြောလိုက်ရသည်။ ။

" ကိုကို...သူ လာပုန်းနေတာ မဟုတ်ဘူး ၊ သူ...ထွက်ပြေးဖို့ ကြံစည်နေတာ၊ ဟိုမှာ တွေ့လား ပြတင်းပေါက်မှန်တွေကို ရိုက်ခွဲပြီး ထွက်ပြေးဖို့ လုပ်နေတယ် "

" ဘာ "

ကိုကိုအသံက ဒီတစ်ခါပိုကျယ်လာသည်။ ။ ထို့နောက် မီးဝင်းဝင်းတောက်သော မျက်လုံးများ ဖြင့် သူမကိုစိုက်ကြည့်သည်။ ။ သူမမှာ နံရံတစ်ဖက်ကို ကျောက်မိပြီး နောက်ဆုတ်စရာ မြေမရှိတော့ချေ၊ သို့သော် သူမက ကိုကိုကိုပင် အလွန်ရွံ့ရှာမုန်းတီးသော မျက်နှာထားမျိုးဖြင့် စေ့စေ့ ပြန်စိုက်ကြည့်နေသည်။ ။

ကိုကို သူမပခုံးနှစ်ဖက်ကို တင်းကျပ်စွာ ဖမ်းချုပ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ဒေါသသံနှင့် အော်ဟစ်တော့သည်။ ။

"ဪ...နင်က ဒီလောက်ထိတောင် သတ္တိတွေရှိနေပြီပေါ့လေ ခွေးမ၊ နင်က ငါ့ကို ဒီနေ့ကျမှ အရှက်ခွဲဖို့ ကြိုးစားတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား၊ နင် ဒီလိုထွက်ပြေးသွားရုံနဲ့ ငါ့လက်က လွတ်မယ်များ အောက်မေ့နေလား၊ နင့်ကို ငါပြန်ဖမ်းမိရင် လင်းတစာ ကျွေးပစ်မယ်...သိလား မိခရမ်း "

ရုတ်တရက် သူ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်မိ၏။ ကိုကိုစကားလုံးတွေ ပြင်းထန် ရိုင်းစိုင်းလှ ချည်လား။ ကိုကိုလို ခန့်ညားသိမ်မွေ့တဲ့ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်၊ မိုးမခစံအိမ်ရဲ့ အရှင်သခင်လေးတစ်ဦးက ဒီလိုကြမ်းတမ်းတဲ့ စကားတွေကို ပြောဖို့ မသင့်ဘူး၊ အထူးသဖြင့် ကိုယ်နဲ့ လက်ထပ်ရတော့မယ့် မိန်းကလေးတစ်ဦးကို လူတွေအများကြီးရှေ့မှာ ဒီလောက်တောင် နစ်နစ်နာနာ မပြောသင့်ပါဘူး။

သူ...ဘဝင်မကျစွာ အံ့ဩနေမိသည်။ ။

ကိုကိုနှင့် သူမတို့ ၏ ဆက်ဆံရေးက ဘယ်လိုပါလိမ့်၊ ကိုကိုတို့ နှစ်ယောက်ကြားက ဆက်သွယ်မှုဟာ ဘယ်လောင်တောင် ခါးသီးနေခဲ့ပါသလဲ။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်က ရန်သူတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြသလား။

သူသည် နောက်ဆုံးမှာ နားမလည်နိုင်စွာ မေးခွန်းတစ်ခုကို ထုတ်မေးမိတော့သည်။ ။

" ကိုကို သူ့အလိုဆန္ဒမပါဘဲနဲ့ များ ကိုကို သူ့ကို လက်ထပ်ဖို့ ကြိုးစားနေတာလားဟင်၊ ဘာဖြစ်လို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဒီလောက်မုန်းတီးနေကြတာလဲ "

သူ ထိုကဲ့သို့ပြောလိုက်သောအခါ ခရမ်းပြာဆိုသော မိန်းကလေးသ

ည် မထင်မှတ်သော အလုပ်တစ်ခုကို စလုပ်လိုက်တော့သည်။ သူမက ဖမ်းချုပ်ထားသော ကိုကို၏ လက်များမှ အတင်း ဆောင့်ရုန်းပြီး တွန်းထိုး ထွက်ကာ ချက်ချင်းပင် သူ့ဆီသို့ ပြေးလာတော့သည်။

ထို့နောက် သူ့နောက်ကျောမှာ အကာအကွယ်ယူသလို ပုန်းရပ်ကာ...

"ကျွန်မ...ကျွန်မ...အလိုဆန္ဒ ဘယ်တုန်းကမှ မပါဘူး၊ ရှင့်အစ်ကိုက ကျွန်မကို အနိုင်ကျင့်ပြီး အတင်းလက်ထပ်ဖို့ စီစဉ်ခဲ့တာ၊ ကျွန်မ သူ့ကိုမ ယူနိုင်ဘူး၊ ရှင့်အစ်ကိုကို မယူနိုင်ဘူး၊ ကျွန်မကို ကယ်ပါ ရှင်ကယ်ပါနော်"

သူမသည် သူ့နောက်မှာ ရပ်ကာ သူ့နောက်ကျောမှ အင်္ကျီစတွေကို ကြောက်လန့်တကြား ဆုပ်ဆွဲထားရာ သူ...ရုတ်တရက် အိုးတိုးအမ်းတမ်း ဖြစ်သွားသည်။ သူသည် ဘုမသိ ဘမသိဘဲ ကိုကိုနှင့် သူမကြားမှ အလိုလို ကာဆီးရပ်နေမိသလို ဖြစ်သွားရ၏။ သူ ကြောင်ပြီး တိတ်ဆိတ်နေမိစဉ် ကိုကိုက မျက်နှာများ နီရဲလာကာ ရှေ့သို့ ဝုန်းခနဲတိုး လာပြီး...

"ခရမ်းပြာ နင့်ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း၊ ငါ့ညီကို နင် အရှက်မရှိ မြူဆွယ်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့ ညီညီ...မင်း ဘေးဖယ်နေရင်ကောင်းမယ်၊ ငါတို့ ကိစ္စ ငါတို့ ဟာငါတို့ ကြည့်ရှင်းမယ်၊ မင်း...ဘာမှ ဝင်မပါပါနဲ့၊ မင်း...ဒီကောင်မအကြောင်း ဘာမှ မသိပါဘူး"

ကိုကိုသည် သူ့နောက်မှာ ရပ်နေသော သူမကို အတင်းလှမ်း၍ ဖမ်းဆွဲဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း သူမက သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို အကာအကွယ်ယူ၍ ရှောင်တိမ်းလိုက်ရာ လွတ်ထွက်သွားပြန်သည်။ ကိုကို ဒေါသပိုထွက်လာပုံရပြီး သူ့ကိုပါ မကျေနပ်သလိုကြည့်သည်။

သူမက ထပ်၍ အော်ကြီးဟစ်ကျယ်ပြောပြန်သည်။

" ကျွန်မကိုကယ်ပါ...ကျွန်မကို အလိုမတူဘဲပေါင်းဖို့ သူကြံစည်တာ၊ ကျွန်မ မယူနိုင်ဘူး၊ ကျွန်မ..."

" နေပါဦး "

သူသည် အေးစက်သောလေသံဖြင့် သူမနှင့် ကိုကိုကြားမှာ ဖြတ်၍ ကာဆီးပြီး ပြောထွက် လိုက်သည် ။ ကိုကိုသည် အလွန်အံ့ဩသွားပုံဖြင့် သူ့မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲကြည့်သည် ။ သူ မထိတရီ တစ်ချက်ပြီးလိုက်မိပြီး သူ့နောက်မှာ ရပ်နေသော သူမလက်ကို တင်းတင်းဆွဲဆုပ်ရင်း သူမ၏ တဆတ်ဆတ်တုန်နေသော မျက်နှာလေးကို ငုံ့ကြည့်ကာ ပြောလိုက်ပါသည် ။

" ဒီမယ် ကလေးမ၊ မင်း အဲဒီလိုစကားမျိုးတွေကိုပြောဖို့ အခု အချိန်မှာ သိပ်နောက်ကျနေပြီကွယံ နော်၊ ဒါကြောင့် "

သူသည် သူမလက်ကိုဆောင့်ဆွဲပြီး ရှေ့ကိုတွန်းထုတ်လိုက်ရာ သူမ အရှိန်နှင့် လွင့်ထွက် သွားပြီး တန်းခနဲ ကိုကိုရင်ခွင်ထဲရောက်သွားတော့သည် ။ ပုံခနဲ လဲပြိုကျသွားသော သူမကို ကိုကိုက ပထမတော့ အံ့အားသင့်တကြီး ဆွဲပွေ့ဖက်ထားလိုက်ပြီး၊ နောက်တော့ သူ့လက်ထဲမှ လွတ်မထွက်အောင် လက်ကိုတင်းတင်းဖမ်းချုပ်၍ ညှစ်ထားတော့၏။

သူမက ရုန်းသည် ။ သို့သော် ကိုကို၏ လက်တွေကြားက လုံးဝလွတ်မလာပါတော့ချေ။

ကိုကိုသည် သဘောကျစွာ တဟားဟား စတင်ရယ်မောလေသည် ။ ကိုကိုရယ်သံကြီးက ကျယ်လောင်လွန်း၍ နားမခံသာချင်စရာ ကောင်းလှသည် ။ ကိုကိုသည် ရယ်သံတွေကြားမှ အော်ပြောလိုက်သေးသည် ။

" ဟား...ဟား...ဟား နင် ငါတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို သွေးခွဲဖို့

မကြိုးစားပါနဲ့ မိခရမ်းပြာရယ်၊ ငါတို့ နှစ်ယောက်က ငယ်ငယ်တုန်းက
လို ရန်မဖြစ်တော့ဘူးကွ...သိလား၊ လူကြီးတွေဖြစ်ကုန်ကြပြီလေ...
လူကြီးတွေ ဖြစ်ကုန်ကြပြီ"

သူမသည် ကိုကိုလက်ထဲတွင် မရမက အတင်းရုန်းနေရင်း မျက်နှာ
လေးငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်လာသည်။ ။ တုန်ခါလှုပ်ရှားနေသော သူမ၏ မျက်ဆံအိမ်
ထဲတွင် လည်း မျက်ရည်များ ဝဲလာသည် ကို သူတွေ့ရသည်။ ။

သူသည် သူမကိုကြည့်ရင်း နည်းနည်းတော့ သနားမိချင်သလို ဖြစ်
လာသည်။ ။ သူမ၏ ပုံစံမှာ ဝံပုလွေများကြားမှာ ရောက်နေသော ယုန်က
လေးတစ်ကောင်နှင့် တူနေသည်။ ။ ခရမ်းရောင်ဝတ်စုံနှင့် ယုန်ကလေး၊
သူမသည် ကိုကိုလက်ထဲတွင် ရုန်းနေရင်း သူ့မျက်နှာကို နာနာကြည်းကြ
ည်း တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ကြမိကာ တိတ်ဆိတ်နေသော အခန်းထဲတွင် သူ
ခပ်တိုးတိုး ထုတ်ရယ်လိုက် ရပါသည်။ ။

သူ...ပခုံးနှစ်ဖက်ကိုတွန့်၍ ဘာမှ မတတ်နိုင်သလို သူမကိုပြုံး၍
ပြောလိုက်မိခဲ့သည်။ ။

" စိတ်တော့ မရှိပါနဲ့ ကွာ၊ ငါ ဒီလိုလုပ်လိုက်ရတာ၊ မင်းကို လက်ထဲ
ပိချင်တဲ့ သူ တစ်ယောက်ဆီ ငါပို့ပေးတာပဲ၊ မင်းကို သတ်မယ့်သူတစ်
ယောက်ဆီ ပို့ပေးတာမှ မဟုတ်တာကွာနော်"

သူ့စကားကြောင့် ကိုကိုကပါ သဘောကျစွာ လိုက်ရယ်နေလေသည်
။ သို့သော် ကိုကိုသည် ရယ်မောနေရင်းကပင် မျက်လုံးများက ကြောက်
စရာကောင်းလောက်အောင် အေးခဲသွားကြပြီး လုံးဝ သူ မမျှော်လင့်
ထားသည့် အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်သွားတော့သည်။ ။

ကိုကိုက သူ့လက်ထဲမှ ခရမ်းပြာကို ဖြန်းခနဲမြည်အောင် ပါးကို လွှဲရို
က်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ။ သူမ အားခနဲ အော်ဟစ်ပြီး လည်ထွက်သွား

ကာ လဲကျသွားတော့သည် ။ သူ တုန်လှုပ်စွာ တုန်ခနဲဖြစ်သွားပြီး အာ
မေဠိတ်သံတောင် ပြုလိုက်မိသည် ။

"ဟင်...ကိုကို"

သူ...လဲကျသွားသော ခရမ်းပြာကို ဆွဲထူလိုက်ရန် ငုံ့ပြီးလက်ကမ်းဖို့ ကြိုးစားနေစဉ် ကိုကိုက သူ့လက်တွေကို ဖမ်းချုပ်ဆွဲတားထားသည် ။ ကိုကိုသည် အေးစက်၍ မာကျောနေသောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။

" ညီညီ...မင်း အသာနေစမ်းပါ။ ဒါ...ငါ ငါ သူ့ကိုဆုံးမနေတာ၊ ဒီ ကောင်မ အဲဒီလို ဆုံးမမှ ရတယ်၊ တယ်...ငါကျွေးထားတဲ့ ထမင်းနဲ့ အ သက်ရှင်လာတဲ့ မိန်းမက ငါ့ကို အာခံချင်လို့ ရမလားကွ၊ ဒီမှာ ခရမ်းပြာ၊ နင် မြမြမှတ်ထားစမ်း၊ နောက်တစ်ခါ ငါ့လက်ထဲက နင် ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားရင် ဒီလိုမရိုက်ဘူး၊ နင့်မျက်နှာကို ဓားနဲ့ မွန်းပစ်မယ်...သိလား။"

သူမသည် ယခုအခါ ဘယ်သူ့ကိုမှ မော့မကြည့်တော့ဘဲ ခေါင်းကိုသာ
ငုံကာ တအိအိနှင့် စတင်ရှိုက်ငိုနေလေသည်။ သူသည် သူမငိုရှိုက်နေပုံ
ကိုကြည့်ရင်း တဖြည်းဖြည်း စတင်ကြေကွဲ လာသည်။ သူမကို ကိုကိုလ
က်ထဲသို့ သူထည့်ပေးလိုက်သည့်လုပ်ရပ်မှာ မှားများ သွားပြီလား။

ကိုကိုဟာ ဒီလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို
ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်စွာ ပြုမူနေတတ်သူ ဖြစ်နေခဲ့ပါလား။

ကိုကိုလုပ်ရပ်က တော်တော်ကို တရားမျှတမှုမရှိတာဘဲ။
ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် လူတွေဟာ တစ်ယောက်ကိုတစ်
ယောက် ခန္ဓာကိုယ်နာကျင်အောင် မပြုမူသင့်ပါဘူး။

အခုတော့ သူဟာလည်း မိန်းမသားတစ်ယောက်ကို ဝိုင်းဝန်း၍ အနီ
င်ကျင့်ကြသည့် ယောက်ျားများ ထဲတွင် တစ်ဦး အပါအဝင်ဖြစ်ခဲ့ရဲပြီ။

သူ...တွေးရင်း တွေးရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိပ်ရှက်သွားမိလေသည် ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရှက်သည့်စိတ်နှင့် သူသည် တွေဝေငေးငိုင်စွာ ကြောင်၍ ရပ်တန့်နေခဲ့မိသည် ။

အားလုံးက တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ သူတို့ အဖြစ်အပျက်ကို စောင့်ကြည့်နေကြသည့် အခန်းကလေးထဲတွင် ရုတ်တရက် ခပ်စူးစူးရှရှ အသံကလေးတစ်သံက ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည် ။

" အမလေး ကိုနိုင်...ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာတုံး၊ ပြာလေးကို ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာတုံး၊ ကြည့်ပါဦး...ပါးတစ်ဖက်ကို နီရဲသွားတော့တာပဲ...ယောင်တောင်ယောင် လာပြီလား မသိဘူး၊ ဒါ သတို့ သမီးရှင့် သတို့ သမီး...ကျုပ် ဘယ်လိုမိတ်ကပ်ကို ပြန်တင်ရဦးမှာ လဲ ကိုနိုင်ရယ်၊ ရှင်လုပ်လိုက်ရင်လေ အရမ်းအရမ်းပဲ"

ထိုစကားသံများ နှင့် ပျာပျာသလဲ ခုန်ဝင်လာသူမှာ ကိုကိုငှားထားသော ယောက်ျားမကျ၊ မိန်းမ မကျ မိတ်ကပ်ဆရာဖြစ်ပါသည် ။ ထိုလူက ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ပုံလျက်ကလေးထိုင်ပြီး ငိုရှိုက်နေသော သူမကို သွားဆွဲထူရင်း...

" မငိုနဲ့ ပြာလေး၊ ထ...ထ အချိန်မရှိတော့ဘူး၊ ညည်းမျက်နှာကို ကျုပ်က ပြန်သရဦးမှာ ၊ ဟယ်...မငိုနဲ့ ၊ ထပါဆို"

မိတ်ကပ်ဆရာက စကားကို တတွတ်တွတ်ပြောရင်း သူမကို လက်တစ်ဖက်မှ ဆွဲယူကာ ထခိုင်းသည် ။

ထိုအခါ သူမက ငိုရင်းရှိုက်ရင်း ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည် ။ မိတ်ကပ်ဆရာက သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ဝိုင်းကြည့်ပြီး သဘောကျနေသော အခန်းထဲမှ ယောက်ျားသားအားလုံးကို မျက်စောင်းတွေ လှည့်ပတ်ထိုးလိုက်သေးသည် ။ ကိုကိုက ယခုမှ စိတ်ပြေသွားသလို

တစ်ခစ်ခစ်ရယ်မောရင်း...

" ကဲ...မာမီ သူ့ပါးတစ်ဖက် ယောင်လာတယ်ဆိုရင် ညီသွားအောင် ကျွန်တော် နောက်တစ်ဖက်ကို ထပ်ရှိက်ပေးရမလား၊ ခင်ဗျား မိတ်ကပ် ဖို့ရတာ သက်သာသွားအောင်လေ"

ထိုအခါ မိတ်ကပ်ဆရာက စိတ်တိုဒေါသထွက်ဟန်နှင့် ကိုကိုကို ခါခဲ လှည့်ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။ ။

" အို...တော်ပါတော့၊ ကဲ...ပြာလေး ကြားတယ်နော်၊ ညည်းယောက်ျားက ညည်းကို မကြင်နာဘူး၊ ဒီအခန်းထဲက မြန်မြန်ထွက်လာပါဟယ် ငိုမနေပါနဲ့ တော့"

မိတ်ကပ်ဆရာက သူမ၏ လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ဖေးမဆွဲကိုင်ရင်း အခန်းထဲက ထွက်သွားသောအခါ ရယ်နေသော ကိုကိုအသံက ပိုကျယ်လောင်လာခဲ့သည်။ ။ ကိုကိုသည် ရယ်ရင်းဖြင့် မျက်နှာမသာမယာနှင့် ရပ်နေသော သူ့ဘက်ကို လှည့်လာကာ သူ့ပခုံးတစ်ဖက်ကို ပုတ်ပုတ်ပြီး ကျေနပ်ဝမ်းသာနေသည့်အသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

" ညီညီရေ...မင်း ဒီနေ့ မိုးမခကိုရောက်လာတဲ့ အတွက်တော့ သိပ်ကိုကျေးဇူးတင်သွားပြီဟေ့၊ မင်းသာ ရောက်မလာဘူးဆိုရင် ဒီအခန်းထဲမှာ ရောက်နေတဲ့ ဒီကောင်မကိုလည်း ငါတို့ ဘယ်လိုမှ ရှာတွေ့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ငါလည်း အခု ဧည့်ခံပွဲကို ဖျက်လိုက်ရမှာ အရှက်လုံးလုံးကွဲတော့မလို့ သီသီလေးပဲလိုတယ် ညီညီရာ၊ မင်းကို ငါ အိမ်တစ်လုံးကားတစ်စီးနဲ့ Credit Card (ခရတ်ဒစ်ကတ်) တစ်ခုပေးလိုက်ရတာ တော်တော်တောင်တန်သွားပြီကွ...သိလား"

ကိုကိုက စကားပြောရင်း သူ့စကားသူ သဘောကျလို့ ရယ်မောပြန်သည်။ ။

သူကတော့ ကိုကိုကို လွတ်လပ်စွာ လိုက်မရယ်နိုင်တော့ချေ။ သူ့ရင်
ထဲမှာ တင်းကျပ် ဆို့နှင့်သလို ဖြစ်နေသည် ။ ဘာကြောင့်မှန်းလဲမသိချေ။
သူ...ပြီးရုံသာ ပြီးပြန်သည် ။ ထို့နောက် ကိုကိုကို သူ...အက်ကွဲအသံ
လေးနှင့် စကားထုတ်ပြောလိုက်ရသည် ။

" ကိုကို ကြည့်ကျက်ပြီးတော့လည်း လုပ်ပါဦးဗျာ၊
အဲဒီလောက်လည်း ကိုယ်နဲ့ လက်ထပ်မယ့် ဇနီးတစ်ယောက်ကို မရက်စ
က်ပါနဲ့ ...ကျွန်တော်က အကြံပေးတာပါ။ အဆင်ပြေအောင်
ကြည့်လုပ်ကြပေါ့ဗျာ"

ကိုကို သူ့ကိုကြည့်ရင်း ခပ်တိုးတိုးလှောင်ရယ်သလို ရယ်သေးသည် ။
ထို့နောက်မှ ..

" လောကကြီးမှာ ရက်စက်တယ်ဆိုရင် အနိုင်ရကြတာများ တယ်
ညီညီရ၊ ကိုကိုက အနိုင်လိုချင်တယ်လေ၊ ဒါတွေကို မင်း တစ်နေ့နားလ
ည်မှာ ပါကွာ"

ကိုကို သူ့ပခုံးကို ကလေးတစ်ယောက်နှစ်သိမ့်သလို ပုတ်လိုက်ရင်း
နှုတ်ခမ်းကို ခပ်တွန့်တွန့်ပြီးကာ ချာခနဲ သူ့ရှေ့မှ လှည့်ထွက်သွားတော့
သည် ။ ကိုကိုနှင့်အတူ သူ့တပည့်များ ပါ လိုက်ပါသွားကြတော့ အခန်း
ထဲမှာ ရှင်းလင်းခြောက်သွေ့လျက် တိတ်ဆိတ်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

သူသည် နဂိုရပ်နေရာမှာ ပင် ကြောင်ငေးပြီး ရပ်တန့်နေခဲ့မိသည် ။
ထို့နောက် စိတ်ပျက် လက်ပျက် တစ်ယောက်တည်း
ခေါင်းကိုဖြည်းဖြည်းခါနေမိပါသည် ။

ဪ...လောကကြီးရယ်

ဒီနေ့ဟာ ပျော်ရွှင်စရာကောင်းပါလားဗျာ။ ခင်ဗျားရဲ့ ရင်ခွင်ထဲကို

ကျွန်တော်ပြန်လည် တိုးဝင်လာရတဲ့ အဖြစ်အပျက်ဟာ အဲဒီလောက်
တောင်ပဲ ရုန်ရင်းကြမ်းတမ်းနေခဲ့သလား။

ကျွန်တော် မျှော်လင့်တကြီး စောင့်ဆိုင်းလိုချင်ခဲ့တဲ့ အပြင်ဘက်က
မ္ဘာဟာ ဒီလိုပဲ ရှုပ်ထွေး ညည်းညူစရာကောင်းပါသလား။

မငြိမ်းချမ်းလိုက်တာ။
